

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET AVONTUUR IN PARIJS

N° 2570

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het avontuur in Parijs

HOOFDSTUK I.

EEN INTERESSANTE BRIEF

Het was ongeveer negen uur in de ochtend toen de rechter van instructie Maitre Bastien zijn bureau in het paleis van justitie te Parijs binnentrad.

Zijn secretaris had juist een portefeuille met acten op de plaats van zijn chef neergelegd en stond nu gereed om Mr Bastien bij het afleggen van hoed en jas de behulpzame hand te bieden en zich daarop naar zijn eigen kamer te begeven.

Mr Bastien nam aan zijn schrijftafel plaats en zonder een blik te slaan op de voor hem liggende papieren, keek hij door het openstaande venster naar buiten.

Zoals men zal weten staat het Palais de Justice op het Ile de la Cité, een

eiland midden in de Seine, dat door negen bruggen met het vasteland van de stad verbonden is.

De westelijke zijde van het gebouw kijkt met zijn talrijke vensters uit op een klein, driehoekig park, dat tussen twee rijen huizen gelegen is, terwijl de zuidelijke zijde op de Seine uitkijkt, die, wanneer men uit de hoger gelegen vensters kijkt, het grote gebouw schijnt te bespoelen.

De vensters aan de zuidzijde worden in de zomer als het ware omringd door de bladeren der bomen, die aan de waterkant zijn geplant van de smalle kade, waar het gebouw staat.

Maitre Bastien keek naar het traag voortstromende water van de Seine

dat hij door het lover der bomen kon zien.

Mr Bastien gaapte, want hij verveelde zich.

Hij vond geen voldoening in het uitoefenen van zijn beroep, dat hij op den duur eentonig begon te vinden.

Reeds jarenlang droomde hij van een grote strafzaak, waarin niemand enig spoor van de daders zou kunnen ontdekken en welke ingewikkelde geschiedenis door zijn scherpzinnigheid zou worden opgelost.

Hij twijfelde niet het minst aan zijn eigen grote bekwaamheden, maar de dagelijkse sleur van onbeduidende diefstallen en kleine overtredingen stelde hem niet in de gelegenheid zijn droom te verwezenlijken.

De zo vurig gewenste grote zaak kwam niet.

Nog nooit had hij tegenover een geslepen misdadiger gestaan.

De arme drommels, die voor hem gebracht werden, waren verre van listig; zij bekenden meestal zonder veel omhaal van woorden hun schuld. Zij gaven hem niet de gelegenheid, veel scherpzinnige strikvragen te stellen en Bastien's arbeid bleef beperkt tot het op protocol brengen van hun bekentnissen, een werkje, dat door zijn secretaris kon worden opgeknapt.

Nadat Maitre Bastien een poosje met open ogen had zitten dromen, wierp hij eindelijk een blik op de portefeuille met akten, die voor hem lag en juist begon hij de papieren te rangschikken, toen er op de deur werd geklopt.

Op zijn entree trad zijn secretaris binnen, die hem een visitekaartje overhandigde.

Mr Bastien las:

PHILEAS BAXTER

Hoofdinspecteur Scotland Yard

LONDEN

Blijde verrassing maakte zich van hem meester toen hij de naam las van het bekende detective-bureau in Engeland's hoofdstad.

Als een beambte van deze instelling

hem kwam bezoeken, dan kon dat niet zijn voor een geringe aangelegenheid en Mr Bastien zag in zijn verbeelding reeds zijn lang gekoesterde hoop verwezenlijkt.

— Laat die heer binnen komen, verzocht hij zijn secretaris.

Deze ging heen en Mr Bastien draaide zich om in zijn stoel, om de binnentredende aanstonds te kunnen begroeten.

Toen hoofdinspecteur Baxter binnentrad, stond hij op en nadat de ceremonieën der voorstelling waren vervuld, bood hij zijn bezoeker een stoel aan en zei in goed Engels:

— En, Mr Baxter, wat verschaft mij de eer van uw bezoek?

— Dat is in een paar woorden te vertellen, antwoordde de Engelsman. Lord Lister, die onder de naam John Raffles in Engeland talloze diefstallen heeft uitgevoerd en die door ons wordt gezocht, bevindt zich op het ogenblik te Parijs.

Mr Bastien stond op.

— Raffles, dezelfde, op wiens vangenneming de Engelse autoriteiten een premie van duizend pond hebben gezet?

— Precies, vervolgde Baxter, hij is het en, naar uit betrouwbare bron werd vernomen, is deze Raffles in Parijs en het verbaast mij zeer, dat hij hier nog geen diefstal heeft gepleegd, die u ter ore is gekomen.

— Neen, tot dusverre heb ik hiervan nog niets vernomen, antwoordde Mr Bastien, en ik geloof, dat die Lord Lister, als hij zich, zoals gij denkt, werkelijk in Parijs bevindt, er belang bij zal hebben, zich hier kalm te houden.

— Dat betwijfel ik, meende Baxter, waarom zou Raffles hier niet even goed aan de slag gaan als in Engeland?

— Wel, Mr Baxter, zei Mr Bastien, daar is onder andere deze reden voor. Als het u mocht gelukken, hem hier op te sporen en op grond der in Engeland gepleegde strafzaken in hechtenis te laten nemen dan zou aan zijn uitlevering naar Engeland grote bezwaren verbonden zijn. Mocht hij daarentegen hier een misdaad begaan, dan moet hij voor een Franse rechtbank verschijnen en het vooruitzicht op jarenlange dwangar-

beid zal dat personage wel tot voorzichtigheid aansporen.

Baxter scheen na enig nadenken het hiermede eens te zijn en zei:

— Het zou mij voldoende zijn, hem op Franse bodem in hechtenis te nemen. De uitlevering zou weliswaar enige tijd in beslag nemen, maar ernstige bezwaren zouden zich niet voordoen. Ik wil gaarne weten, of ik daarbij op uw hulp mag rekenen?

— Natuurlijk, haastte Mr Bastien zich te antwoorden, toen er opnieuw op de deur werd geklopt.

Nu bracht de secretaris een brief, geadresseerd aan de rechter van instructie met het opschrift: dringend, veel spoed.

Mr Bastien vroeg Baxter vergunning om de brief te mogen openen, hetgeen hem natuurlijk verleend werd. Nauwelijks had Bastien een blik geslagen op het papier, dat hij uit de enveloppe had gehaald, of hij uitte een kreet van verbazing.

— Kunt gij raden van wie deze brief komt? vroeg hij aan Baxter.

— Neen, antwoordde deze. Zegt u het maar.

— Van Raffles, klom het terug.

Als door een adder gebeten, stond Baxter op van zijn stoel en begaf zich naar Mr Bastien om met hem samen de brief te lezen.

Beiden gingen naar het venster en lazen in vliegende haast het volgende briefje, dat in onberispelijk Frans was gesteld:

Zeer geachte Maitre Bastien, lazen zij. Ik weet, dat op dit ogenblik hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard uit Londen zich in uw bureau bevindt. Daar het mijn vurigste wens is, deze beambte bij zijn inspannend werk de behulpzame hand te bieden, kan ik niet nalaten, u op enige punten attent te maken, die het u en hem misschien mogelijk zullen maken, mij te laten arresteren.

Ik zelf heb er hoofdinspecteur Baxter op attent gemaakt, dat ik mij te Parijs bevind.

Hoofdinspecteur Baxter schijnt dit

feit zo interessant te hebben gevonden, dat hij zelf van Londen hierheen is gereisd. Gisteravond nam hij zijn intrek in Hotel Terminus. Ik heb hem voortdurend in het oog gehouden en volgde hem ook heden op zijn weg naar uw bureau.

Ik veronderstel, dat hij bij u hulp komt vragen om mij op te sporen en, omdat hij er naar verlangend zal zijn, weer iets van mij te horen, stel ik hem voor, naar mij te informeren bij Monsieur Menuisier in de Rue Bayen.

Deze man is een woekeraar, die in de loop der jaren een aanzienlijk vermogen bijeen heeft geschaapt. Ik heb hem 't bedrag van zeshonderdduizend francs afhandig gemaakt en dat nog wel zonder enige daad van geweld. Integendeel, Menuisier heeft mij het geld persoonlijk overhandigd. Met mijn gewone bescheidenheid, die Mr Baxter zo goed bekend is, stelde ik mij tevreden met de zesmaal honderdduizend francs, die Menuisier mij gaf om vals bankpapier te vervaardigen. Deze brave man zal dus waarschijnlijk niet heel openhartig tegenover u zijn; maar met uw scherpzinnigheid zal het u wel lukken, alles wat gij wilt weten, uit hem te halen.

Ik zal niet in gebreke blijven, u telkens, na enige tussenpozen, steeds weer opnieuw iets van mij te laten horen; ik beveel mij in uw vriendschap aan en teken

hoogachtend,

JOHN RAFFLES.

Toen de twee mannen de brief hadden gelezen, keken zij elkaar enige ogenblikken zwijgend aan, tot Baxter zei:

— Dat is net iets voor Raffles.

Hij had de brief in gedachten in zijn zak gestoken, maar gaf het papier direct terug en wendde zich tot de rechter van instructie.

— Wij moeten die Menuisier dadelijk gaan opzoeken, meende hij.

Verbaasd staarde Mr Bastien de Engelsman aan.

— Geloofst gij dan werkelijk aan het bestaan van die Menuisier? Denkt gij

dat die brief waarheid bevat? vroeg hij.

— Gij kent Raffles niet, zei Baxter. Dit is niet te eerste brief, die ik van hem krijg; hij deelt altijd de volle waarheid mee; met leugens laat die man zich niet in.

— Dat moet en vreemd mens zijn, zei Mr Bastien hoofdschuddend.

Na nog even over het geval te hebben gesproken, namen Bastien en Baxter hoed en jas en verlieten het gerechtsgebouw.

HOOFDSTUK II.

EEN ONDERZOEK IN HET HUIS VAN DE WOEKERAAR

Het liep tegen elf uur op dezelfde ochtend, toen een auto uit de brede Avenue Niel de smalle Rue Bayen inreed, waarvan de chauffeur stopte voor het huis, waarin Menuisier, de oude woekeraar, met zijn huishoudster Coralie woonde.

Het wantrouwen van Menuisier was, zoals begrijpelijk is, nog veel meer toegenomen, sedert Raffles hem, vermomd als graveur en kunstschilder, zeshonderdduizend francs afhandig had gemaakt onder het voorwendsel vals bankpapier voor hem te zullen gaan maken.

Hij trilde van machteloze woede, als hij bedacht, hoe die zogenaamde artist het tuinhuis van hem gehoord en hem in de val gelokt had.

Hoewel hij nog genoeg geld over had om zijn verdere levensjaren onbezorgd te kunnen doorbrengen, kon hij toch niet over het geleden verlies heenkomen en als iets zijn woede nog kon vermeerderen, dan was het de gedachte, dat hij niet de moed had om de hulp van de politie in deze zaak in te roepen.

Hij mocht zelfs blij zijn als niets van de geschiedenis uitlekte, want hij was strafbaar, omdat hij geld had uitgegeven voor het vervaardigen van vals bankpapier.

Vanuit zijn raam had hij de auto zien naderen en toen twee heren uitstapten, die op zijn huis toestapten, vermoedde hij, dat zij voor zaken kwamen.

Als naar gewoonte nam hij in zijn oude leunstoel plaats, terwijl hij zich voornam, zijn slachtoffers deze keer danig te plukken.

Een dodelijke angst maakte zich echter van hem meester, toen hij op het

visitekaartje, dat de oude Coralie hem overhandigde, las:

Mr HENRI BASTIEN
Rechter van Instructie
Officier van het Legioen van Eer

Een rechter van instructie bij hem. Bevend van angst stond hij op toen hij gelastte, de heren binnen te laten.

Mr Bastien en hoofdinspecteur Baxter traden de kamer binnen en toen de oude Coralie was verdwenen, wendde de rechter van instructie zich tot de oude man met de vraag:

— Spreek ik met monsieur Menuisier?

Na een bevestigend antwoord van de woekeraar vervolgde hij:

— Een Engelse misdadiger, onder de naam Raffles, heeft u afgezet voor zeshonderdduizend francs, niet waar?

— Ik weet niet heren... klonk het van Menuisiers bevende lippen, maar de rechter van instructie liet hem niet uitspreken.

— Gij wilt waarschijnlijk ontkennen, en ik begrijp de reden daarvan, want gij hebt Raffles dat geld gegeven om samen vals bankpapier te vervaardigen.

— Dat is niet waar, riep Menuisier uit, nu brutaal wordend en blijkbaar van mening zijnde, dat hij door te blijven ontkennen, zich zelf kon redden.

— De schurk heeft het geld gehouden, dat ik hem uit medelijden ter leen gaf, opdat hij in staat zou zijn een uitvinding van hemzelf in de handel te brengen.

— Wat was dat voor een uitvinding? vroeg Mr Bastien.

— Ik moet u daarop het antwoord

schuldig blijven, zei Menuisier gevat, want ik ben van plan, deze nu zelf uit te voeren om tenminste weer in het bezit te komen van een gedeelte van mijn geld.

Mr Bastien keek de woekeraar met en ironisch lachje aan.

— Monsieur Menuisier, ik ben met uw verleden nauwkeurig op de hoogte en ge kunt mij daarom niets wijs maken. Wij zullen dit onderwerp echter laten rusten; vertel mij liever eens, op welke wijze Raffles zich bij u heeft geïntroduceerd.

— Hij huurde mijn tuinhuis onder de naam Rapin en gaf zich uit voor kunst schilder.

— Is dat tuinhuis weer bewoond?

— Neen. Het staat leeg.

— Breng ons dan erheen, verzocht Mr Bastien.

Menuisier nam zijn sleutels en ging door de tuin zijn bezoekers voor.

Onderweg had de oude woekeraar gelegenheid om na te denken. Als hij bij zijn beweringen bleef, zo overwoog hij, zou hij niets te vrezen hebben, want men kon hem niets bewijzen.

Hij ontsloot de deur en trad met de twee heren de kamer binnen, waarvan de ene wand in beslag werd genomen door de schoorsteenmantel. Tegen de wand daartegenover stond een eenvoudig ledikant en in het midden van het vertrek stonden en klein tafeltje en een paar stoelen.

Deze schamele meubelen, die ook Raffles er indertijd had aangetroffen waren alles wat zich in de kamer bevond.

— Dus hier heeft Raffles gewoond? vroeg Mr Bastien aan Menuisier.

Deze Menuisier was vastbesloten, alle onaangename vragen te ontwijken en antwoordde op onverschillige toon:

— Ik weet niet, of mijn huurder Raffles was; hij noemde zich Rapin. Bovendien kan ik niet eens zeggen door hem benadeeld te zijn. Ik heb geprobeerd zaken met Rapin te doen; in hoeverre mij dat gelukt is of niet, daarover wens ik mij niet uit te laten.

Baxter, die nieuwsgierig had rondgekeken, zonder iets te ontdekken, wat zijn aandacht waard was, zei nu tot Mr

Bastien in het Engels:

— Ik weet, dat Raffles niet liegt; hij spreekt altijd de waarheid, maar zolang wij hem niet hebben, kunnen wij deze man niets bewijzen en moeten we genoeg nemen met zijn verklaring. Bevat dit tuinhuis geen ander vertrek? vroeg hij opeens in het Frans, zich tot Menuisier wendend.

— Jawel, antwoordde deze. Aan de andere zijde van de gang is nog een kamer, en reeds opende hij de deur om zijn bezoekers het andere vertrek te tonen.

De deur van het eerste vertrek werd achter de drie mannen dicht gedaan, want niemand bevond zich hier meer in. Terwijl Menuisier met zijn bezoekers in het andere vertrek vertoefde klonk plotseling in de eerste kamer een zacht gekraak uit de richting van de wand, waar zich de schoorsteen bevond. De schoorsteenmantel schoof naar voren en opende zich als een deur. In de donkere muuropening stond een gedaante; de gedaante was Raffles.

Toen hij een paar dagen geleden eens naar Parijs was overgestoken, had hij zijn intrek genomen in de hem toebehorende villa in de Avenue van het Bois de Boulogne. Van daaruit had hij het briefje geschreven, dat Maître Bastien 's ochtends in zijn bureau had ontvangen. Hij had erop gerekend, dat de Rechter van Instructie in gezelschap van hoofdinspecteur Baxter zo goed als zeker een bezoek zou gaan brengen aan de in zijn briefje genoemde Menuisier en daar ongeveer tegen elf uur zou kunnen zijn.

Hij wilde wel eens weten wat de drie mannen met elkaar zouden bespreken. Hij was daarom door de geheime, onderaardse gang der catacomben, die zijn villa met het tuinhuis in de Rue Bayen verbond, naar het terrein van zijn vroegere onderneming gegaan en had, achter de schoorsteen verborgen, een gedeelte van het gesprek der drie mannen gehoord.

Nu luisterde hij of hij niets hoorde in het andere vertrek.

Alles bleef echter stil en met zachte, onhoorbare schreden sloop Raffles naar

het tafeltje midden in de kamer.

Hierop legde hij een wit couvert waarop met duidelijke letters een adres geschreven was.

Daarna verdween hij zonder enig geluid te maken weer in zijn schuilplaats en sloot de schoorsteenmantel achter zich dicht.

Hij was ervan overtuigd, dat het vinden van de brief de drie mannen tot een nauwkeurig onderzoek van de kamer aanleiding zou geven, want zij zouden natuurlijk begrijpen, dat die brief alleen door een geheime gang binnen gebracht kon zijn.

Daarom nam hij aan de binnenzijde de klink, waarmee de draaiende schoorsteenmantel in de kamer kon worden geopend, er uit, ging daarna kalm op de trap zitten, die naar het onderaardse gewelf leidde en luisterde aandachtig.

Zijn geheim was goed bewaard, want nu de klink was weggenomen, was het onmogelijk de schoorsteenmantel weg te schuiven, zelfs al zou een zoekende hand toevallig op de veer drukken, die diende om vanuit de kamer de weg naar de catacomben te openen.

Raffles' hoofd niet lang te wachten.

Na enige ogenblikken kwamen de bezoekers met Menuisier in de kamer terug.

Baxter's oog viel dadelijk op het witte couvert, dat op de tafel lag.

Hij nam het op, maar een dodelijke schrik maakte zich van hem meester, toen hij het adres las, dat in duidelijke letters op het couvert stond:

Aan de heren

Maitre Bastien en hoofdinspecteur Baxter als vriendelijke hulp in deze lastige zaak betreffende Raffles.

— Raffles is hier geweest, riep hij uit, terwijl hij Mr Bastien het couvert voorhield.

Een rilling ging door Menuisiers leden, de sleutels rinkelden in zijn bevedende handen en zijn dun grijs haar stond van ontzetting overeind.

Het leek wel dat hier bovennatuurlijke dingen in het spel waren.

Hoe was deze brief hier in de kamer gekomen? Natuurlijk langs dezelfde weg, die indertijd zijn geheimzinnige huurder Rapin had genomen, toen hij plotseling, zonder enig spoor achter te laten, verdwenen was.

Half verlamd van schrik leunde hij tegen de deur en staarde met strakke ogen naar Baxter, die nu het couvert nogmaals opende, om de inhoud te onderzoeken.

De enveloppe bevatte de overeenkomst tussen Menuisier en Rapin betreffende de gezamenlijke vervaardiging van vals bankpapier. De handtekening van de woekeraar stond er duidelijk onder.

Menuisier, die het document onmiddellijk herkend had, riep:

— Het is een vervalsing; de handtekening is nagemaakt.

— Zwijg. Gij zijt op het ogenblik bijzaak, beet Mr Bastien hem toe.

Menuisier zag de oude Coralie in de tuin lopen en riep haar.

— Is er in de laatste vijf minuten iemand door het huis hierheen gekomen? riep hij uit het venster.

Het duurde enige tijd, eer de halfdove vrouw hem had gegrepen; eindelijk echter antwoordde zij, dat er niemand geweest was, omdat zij zelf de huisdeur had moeten openen in dat geval.

Baxter had tot dusverre zwijgend naar het gesprek geluisterd, maar richtte nu het woord tot Mr Bastien.

— Ik geloof nooit dat Raffles hier langs de gewone weg is gekomen, zei hij. Er bevindt zich hier waarschijnlijk een geheime toegang.

— Zijt gij met iets dergelijks bekend? vroeg hij Menuisier.

Deze schudde ontkennend het hoofd, maar de Engelse detective was reeds bezig de muren te onderzoeken en te bekloppen.

Alles echter te vergeefs. Nergens hoorde hij enig holklinkend geluid.

Zijn vingers gleden zoekend langs de schoorsteenmantel, en drukten op elk knopje in het snijwerk, zij zochten zelfs in de opening van de schoorsteen, maar niets verried de aanwezigheid van een geheime gang.

Teleurgesteld gaf Baxter het eindelijk op.

— Deze kamer moet onder bewaking gesteld worden, zei hij tot Mr Bastien. Gij kunt politieagenten ontbieden van het dichtstbijgelegen bureau, dat zal u geen moeite kosten, als gij zegt, wie gij zijt, ik zal zolang hier wachten.

Mr Bastien, die het volkomen met de Engelse hoofdinspecteur eens was, aarzelde geen oogenblik en vertrok.

Terwijl de oude woekeraar nog altijd in wanhoop tegen de deur leunde, begon Baxter opnieuw het vertrek te doorzoeken.

Hij ging op de vloer liggen en onderzocht nauwkeurig elke vierkante centimeter van de planken.

Maar ook dit had geen beter resultaat dan het vorige onderzoek en zichtbaar zeer teleurgesteld, liet hij de be-

waking van het vertrek verder over aan de twee politieagenten, die Mr Bastien meebracht.

Menuisier werd gezegd, dat hij voorlopig nog op vrije voeten bleef, maar onmiddellijk gehoor moest geven aan de eerste de beste oproep, die hij van de rechter van instructie zou krijgen.

Daarna stapten de twee heren weer in de auto, die voor de deur stond geparkeerd en reden weg.

Mr Bastien was meer opgewonden, dan hij zich zelf wilde bekennen, want het oogenblik om zijn eerzucht te bevredigen, was nu nabij.

Dit was de grote zaak, waarop hij jarenlang had gewacht en hij nam zich voor alles in het werk te stellen om Raffles, de Grote Onbekende, te kunnen arresteren.

HOOFDSTUK III.

IN HET HOL DER APACHEN

Parijs is niet alleen een stad van weelde en genot, Parijs herbergt ook binnen haar muren een bende misdadigers, die meer te vrezen zijn dan in enige andere stad der wereld.

Die kerels zijn berucht geworden onder de naam Apachen.

In sommige wijken van Parijs wonen zij in goed georganiseerde bendes.

Het grootste gedeelte van hun inkomsten bestaat uit diefstal en inbraak; zelfs misdaden, gepaard met moord en doodslag, verschaffen hun dikwijls een grote buit.

De dagelijkse strijd, die de Parijse politie tegen de Apachen voert, zou absoluut overbodig zijn als er niet een omstandigheid bijkwam, gunstig voor de politie.

De kleinere bendes zijn namelijk zeer naijverig op elkaar.

Zij, die in de strijd met de politie overwinnen, bevechten elkaar onderling en deze twisten ontaarden soms in bloedige gevechten, die op klaarlichte dag op de openbare weg worden beslist.

Eerst als de politie de boel uiteen komt drijven, slaan beide partijen op de vlucht.

Zij nemen hun gewonden met zich mee, maar het gebeurt meer dan eens, dat vier of vijf doden op het terrein van de slag achterblijven.

Als een van deze kerels levend in de handen van de politie valt, wordt hij, in zover zijn misdaden een dergelijk vonnis rechtvaardigen, naar de strafkoloniën van Frankrijk gezonden.

Ondanks dit alles echter worden de Apachen elkaar nimmer ontrouw; zij vinden steeds nieuwe aanhangers in de onderste lagen der maatschappij en in onverminderd aantal zetten zij de strijd tegen de politie voort.

Elke vreemde ambtenaar van politie, die Parijs bezoekt, gaat vaak naar de plaatsen, waar de Apachen hun orgieën vieren en zo had ook hoofdinspecteur Baxter, die zich niet in uniform had gestoken, het geleide van twee geheime agenten meegekregen, met wie hij gedurende de avond, van de dag waarop de

huiszoeking bij Menuisier had plaats gehad, de afgelegen wijken der hoofdstad bezocht.

Het was niet alleen beroepsbelangstelling die de Engelsman deze tocht deed ondernemen; hij koesterde ook de hoop, dat hij toevallig iets over Raffles zou te weten komen.

Hij vermoedde niet, dat de man, die hij zo ijverig zocht, dicht in zijn nabijheid was.

Raffles had namelijk rekening gehouden met de gewone nieuwsgierigheid der detectives en terwijl hij in de vestibule van het hotel Terminus zat, zag hij, zelf onherkenbaar vermomd, dat Baxter tegen acht uur in de avond met de twee Franse politieagenten uit de eetzaal van het hotel kwam.

Het drietal bleef toevallig dicht bij Raffles staan en deze kon duidelijk horen, hoe een der agenten de Engelsman het programma voor die avond voorstelde.

Hij hoorde, dat de drie mannen zich op hun tocht door het nachtelijke Parijs naar de kroeg De Wakende Engel zouden begeven.

Raffles kende deze verzamelplaats van Parijse misdadigers zeer goed en toen Baxter hem de rug toedraaide en met zijn twee gidsen naar buiten ging, stond ook hij op.

Hij moest voorzichtig zijn, daar hij zonder op te valleën in de nabijheid van Baxter en diens gidsen wilde blijven.

Het liep tegen elf uur in de avond.

De smalle Rue Popincourt, die van de Place de la Bastille door een der armoedigste wijken van Parijs loopt, was pikdonker en stil. Deze stilte werd alleen gestoord door de stap van een patroeljerend politieagent, of door de snellere gang van een naar huis terugkerend arbeider.

De smalle gevels der huizen raakten elkaar bijna en uit de vensterruiten, die sinds mensengeheugenis niet van vuil en stof waren ontdaan, drong slechts hier en daar een flauwe lichtschijn naar buiten.

De talrijke kroegen, die zich hier, evenals in alle arme wijken, bevonden,

hadden juist hun deuren gesloten en daardoor de rust in de straat werkelijk groter gemaakt.

Slechts uit een der huizen drong, hoewel gedempt, het lawaai van stemmen naar buiten.

Dat kwam uit De Wakende Engel; een herberg, die bekend stond als het hoofdkwartier der Apachen uit dit stads-gedeelte.

De politie kende de stamgasten van deze kroeg en misschien was het daarom, dat de waard, monsieur Pistolet, meer vrijheid had op het gebied van nachtpermissie, dan de eigenaars der andere herbergen, die door een meer fatsoenlijk publiek werden bezocht.

Een smalle stenen trap, leidde door een zwartberookte kelderruimte naar de lokalen van De Wakende Engel, waar Pistolet de scepter zwaaide.

Wie deze trap zag, kon alleen met afschuw en bange vrees denken aan de ruimte, die daar achter moest liggen, en dat voorgevoel bedroog hem niet.

Langs de eertijds witgekalkte wanden stonden smalle tafels en banken; onzedelijke opschriften en tekeningen bedekten de muren.

De longen der bezoekers werden vergast op een mengsel van tabaksrook en etenslucht, waarbij zich nog de geur voegde van goedkope, slechte parfums, afkomstig van de vrouwelijke gasten van De Wakende Engel.

Deze lucht vulde de tamelijk grote, maar lage ruimte en twee petroleumlampen, die van de zoldering afhingen, hadden moeite om door deze sluier heen te dringen.

Als men aan dit slechte licht gewend was en eindelijk in staat om de zich in het vertrek bevindende voorwerpen waar te nemen, zag men aan de muur tegenover de ingang de tapkast, waarachter zich de grote, sterke Pistolet ophield.

Een versleten, vuil kleed, dat achter de tapkast aan de muur hing, diende als portière en verborg de deur, die naar de keuken leidde.

Hier was een oude, tandeloze vrouw bezig het eten te bereiden, dat op de spijskaart vermeld stond.

Pistolet was zowel bij de misdadigers als bij de politie niet erg gezien.

De politie vermoedde, dat Pistolet, als het zijn persoonlijk voordeel gold, gemene zaak maakte met de Apachen, terwijl deze laatsten hem ervan beschuldigden, als het hem voordele bracht, voor politespion te spelen.

De vermoedens van beide partijen hadden recht van bestaan, maar de diensten, die Pistolet soms aan de politie bewees, waren belangrijk, zodat men waar het hem gold, veel door de vingers zag.

Pistolet, die onder meer reeds zes jaar dwangarbeid in Cayenne achter de rug had, beschikte over een grote lichaamskracht en wie hem met opgestroopte hemdsmouwen en zijn gespierde armen achter zijn tapkast zag staan, begreep dadelijk, dat diegene der partijen, die de hulp van deze krachtmens op zijn hand had, de overwinning moest behalen.

Er was een vrij groot aantal gasten aanwezig.

De jongens, wier vriendinnen ginds op de boulevards hun schandelijk bedrijf uitoefenden, zaten hier hun sigaretten te roken en te kaarten, terwijl naast hen de glazen warme rumgroc stonden, de lievelingsdrank dezer heren.

Bijna alle tafels waren door dergelijke groepen bezet, waarbij zich soms een meisje voegde, dat van buiten kwam om haar vriend de opbrengst van haar beroep te brengen.

De gesprekken waren zeer luidruchtig en nu en dan stond een der aanwezigen op, om bij een oude piano, die in een der hoeken stond, begeleid door zijn dame, een lied ten beste te geven.

Aan een der tafels zat een man alleen.

Toen hij binnenkwam, was hij door de stamgasten met enig wantrouwen ontvangen.

Daar hij echter kalm en rustig aan een der tafeltjes plaats nam, een fles wijn bestelde en daarvan begon te drinken, bemoeide men zich weldra niet meer met hem.

Hij zag er uit als een der arbeiders, die werkzaam waren aan de kanalisatie. Zijn pet was diep over het voorhoofd

getrokken, en dikke lokken zwart haar kwamen van onder de rand te voorschijn.

Tussen de dikke lippen hield hij een kort pijpje.

De man ledigde kalm zijn wijnfles.

Hij mengde zich niet in de gesprekken, die rondom hem gevoerd werden, hij nam geen deel aan het applaus, dat op de voordrachten volgde en als een der meiden hem een nieuwsgierige blik toewierp, waarin iets uitdagends lag, keek hij een andere kant uit.

Tegen halftwaalf werd de deur opnieuw geopend en op de drempel verschenen drie mannen, namelijk hoofdinspecteur Baxter en zijn begeleiders.

De komst der twee bekende politiemannen scheen de stamgasten onrustig te maken en zelfs Pistolet vond het nodig, de heren, die aan een tafeltje dicht bij het buffet waren gaan zitten, beleefd tegemoet te gaan.

Nog voordat hij hen begroet had, had hij reeds van een hunner de geruststellende verzekering gekregen, dat hun bezoek alleen ten doel had een buitenslands collega deze kroeg te tonen.

Pistolet vertelde dit verder onder het bedienen aan zijn gasten en weldra heerste er weer de gewone luidruchtigheid.

De aanwezige vrouwen keken allen met grote belangstelling naar de vreemdeling, die onder geleide van twee politiebeambten hier was gekomen en enige meiden naderden met een verleidelijk glimlachje het tafeltje, in de hoop, een glas van de wijn te krijgen, die daar gedronken werd.

Hoofdinspecteur Baxter schoof stoelen aan en weldra was het drietal omringd door een kring vrouwen, onder wie één, een grote, dikke vrouw, in het bijzonder opviel.

Zij was zeer spraakzaam en vertelde al direct, dat zij eens met drie voorname heren in een groot restaurant champagne had gedronken.

— Zeg eens, Margot, je wilt mij toch niet ontrouw worden? klonk het schertsend van een der tafeltjes, waar de aanhouder van Margot zat.

— Deze meneer is minstens zo moof als jij en als hij mij tracteert, wel, waar-

om dan niet? riep zij uit.

Een luid gelach weerklonk, toen zij op Baxters knie ging zitten en haar volle, vlezige armen om zijn schouders legde.

Dit was echter iets waar Baxter helemaal niet van gediend was.

Engelsen en Fransen staan ten opzichte van de andere sexe op een geheel ander standpunt. Een Engelsman zal, al is hij nog zo uitgelaten door de drank, een vrouw altijd met heel andere ogen bekijken, dan een Fransman.

Het Franse volk, heeft namelijk één groot gebrek; de grote zinnelijkheid, die in alle lagen der bevolking gemeen goed schijnt te zijn. Op het gebied der zedelijkheid neemt men het in het algemeen zo nauw niet in Frankrijk.

In dit opzicht vooral levert Frankrijk een groot contrast op met Engeland. De Engelsman is, bij de Fransen vergeleken, een puritein. Een Engels loshol, zelfs in dronken toestand zal zich nooit de vrijheden veroorloven tegenover een vrouw, die een Fransman zich, zelfs, wanneer hij geheel nuchter is, durft te permitteren.

Het was dus niet te verwonderen, dat hoofdinspecteur Baxter zich niet op zijn gemak voelde. Hij begreep de mentaliteit niet van deze brutale vrouwen, die in alle opzichten verschilden van de enigszins stijve dames van zijn land. Ook verstond hij het Franse argot, dat deze lieden, dus ook deze vrouw, spraken niet en dit droeg er niet weinig toe bij hem niet op zijn gemak te doen voelen.

Zijn twee vrienden zagen het en probeerden hem van zijn zwaar schoothondje te bevrijden, maar de andere deernen hielden hen terug met de woorden:

— Laat haar toch... zij doet die Engelsman toch geen kwaad. Zij wil hem alleen maar amuseren.

De eenzame gast in het werkmansplunje keek glimlachend naar het toneeltje, want hij zag heel goed, dat Baxter zich volstrekt niet amuseerde met dat vrouwspersoon, dat het hem met haar opdringerigheid meer dan lastig maakte.

Ineens ontstond er verwarring aan

het tafeltje, waaraan Baxteer zat.

Baxter zijn handen omknelden de polsen van Margot, die in haar vingers een portefeuille hield.

— Geef mij die portefeuille terug, riep Baxter uit, maar de vrouw had die portefeuille reeds naar het tafeltje geworpen, waar haar vriend zat.

Nu gebeurde er echter iets onverwachts.

De man in het werkmansplunje was opgesprongen en had de portefeuille in de vlucht gegrepen.

Toen de aanwezigen dit zagen, stormden zij naar hem toe.

De vreemdeling echter week niet terug. Terwijl hij met de linkerhand de portefeuille overreikte aan de toegesnelde politiebeambten, hield hij met de rechter de mannen, die hem te lijf wilden, een pistool onder de neus.

— Wie nog een stap doet, krijgt een kogel door zijn hersens, riep hij uit.

— Het licht uit. Sla de lampen stuk, klonk het overal.

Toen de werkmansplunje hoorde stak hij zijn hand in zijn zak, en op hetzelfde ogenblik dat de lampen uitgingen, klonk glasgerinkel. Tegelijkertijd straalde het licht van een zaklantaarn over het toneel.

Geen der apachen waagde het, de man die in dreigende houding tegenover hen stond, te naderen.

Margot, die in het korte ogenblik, dat het donker was, achter hem was geslopen, sprong nu als een tijger op zijn rug en greep met beide handen in het baardje van de man.

Deze man keerde zich om, om de meid van zich af te schudden, maar het was te laat, Margot viel wel op de vloer, maar had in haar val het valse baardje, een pruik en de pet van de werkmansplunje weggetrokken.

Als verstomd staarde Baxter die op de achtergrond gebleven was, naar de man, die zo dapper zijn partij had gekozen en wist niet beter dan te roepen:

— Raffles, dat is Raffles. Houdt hem vast.

Met een vloek doofde de werkmansplunje zijn zaklantaarn, maar reeds hielden de reuzearmen van Pistolet hem omkneld.

— Maakt licht, ik heb hem te pakken, schreeuwde Pistolet.

Weldra vlamden er lucifers op en brandden er andere lampen; Baxter, en een aantal Apachen drongen nu om de man heen, die, zonder zich te kunnen verdedigen, in de armen van de herbergier was geklemd.

De strijd om de portefeuille scheen vergeten te zijn.

Er was nu slechts één ding, waarin allen belang stelden.

Raffles, de Grote Onbekende, van wie ontelbare verhalen de ronde hadden gedaan, stond te midden van hen.

Zij staarden die vreemde man aan, die de partij van de Engelse politiemann tegen hen had gekozen. Zij begrepen van deze daad niets en dat Baxter zeer unfair handelde, daar trokken zij zich blijkbaar niet veel van aan. Zij staken geen hand uit om hem te helpen. Als hij die portefeuille niet gegrepen had, dan hadden zij hem waarschijnlijk met hand en tand verdedigd, dan was hij een der hunnen geweest, nu was hij tegen hen.

— De boeien, riep Baxter.

— Wat, wilt gij mij hier, te midden van de mensen tegen wie ik u heb be-

schermd, arresteren? riep Raffles tot Baxter in het Engels toe.

— Wat dacht je dan? vroeg Baxter sarcastisch; ik ben blij, dat ik je heb; ontsnappen zal je mij niet meer.

De twee politiemannen deden de arrestant de handboeien aan en Pistolet, die blij was dat hij aan de politie een dienst kon bewijzen zonder de Apachen te benadelen, trok de weerloze Raffles de keldertrap op naar een auto, die men gehaald had.

Hierin namen, behalve de arrestant, ook hoofdinspecteur Baxter en de twee politieambten plaats.

De drie mannen hielden gedurende de rit hun revolvers in de hand, als vreesden zij nog een aanval van de geboeide Raffles.

Een blik vol oneindige verachting uit Raffles' ogen trof Baxter.

— Gij zult niet lang plezier hebben van deze daad, zei hij. Ik verzeker u, dat ik eerder vrij ben dan gij denkt.

— Laat dat maar aan mij over, antwoordde Baxter. Deze keer ontsnap je mij niet, reken daar maar op.

De rit duurde niet lang en Raffles, de Grote Onbekende, zat weldra achter slot en grendel.

HOOFDSTUK IV.

MOORD EN DOODSLAG

In De Wakende Engel werd alles weer rustig en gewoon, nadat Raffles was weggebracht. Dergelijke voorvallen zijn voor dit publiek niets bijzonders. Bloedige gevechten met de politie komen in hun omgeving bijna dagelijks voor en omdat het deze keer een vreemdeling gold, een man, met wie zij persoonlijk niets te maken hadden, was de oude stemming spoedig weer teruggekeerd.

Tegen twee uur in de ochtend begon de kroeg leeg te lopen, en toen de klok, twee doffe slagen deed horen, zette Pistolet nog een fles rode wijn neer op het tafeltje, waaraan Margot en de twee Apachen waren blijven zitten.

Daarna sloot de waard de kelderdeur, draaide een van de lampen uit en nam bij het drietal aan het tafeltje plaats.

— Jij hadt ons door die vervloekte portefeuille van de Engelsman bijna de gehele avond bedorven, zei Pistolet op ontevreden toon tot Margot.

— Ja, dat was een stommeit, meende een der twee Apachen. Is het de moeite waard, zo'n detective te plunderen, als een goed zaakje op je wacht?

Margot trok zich van deze verwijten niets aan, vooral omdat zij merkte, dat Letourneur, haar vriend, haar partij trok.

— Laat haar met rust, bromde deze. Houd op met dat gezanik; het is goed

afgelopen en daarmee uit. We hebben nu geen tijd om verwijten te maken, want dat andere geschiedenisje moet om halfvijf achter de rug zijn.

De twee anderen schenen dit ook in te zien en Pistolet zei tot Margot:

— Nou, vertel op, wat ben je aan de weet gekomen?

— Alles, antwoordde de deerne zelfvoldaan. Het zal wel van een leien dakje lopen, maar de oude schijnt iets op zijn geweten te hebben, want ze hebben vanmiddag twee agenten naar zijn huis gestuurd.

— Vervloekt, riep de tweede apache, Crachat genaamd uit.

— Dan kunnen we dus voorlopig niets beginnen, mompelde Pistolet.

— Jawel, viel Margot haastig in. Die twee agenten zijn in het tuinhuis onder dak gebracht en Menuisier's slaapkamer, waar de brandkast staat, bevindt zich aan de voorzijde van het huis. Wat daar gebeurt, kan achter niet gehoord worden.

— Jullie weten, dat mijn tante, de oude Coralie, huishoudster is bij Menuisier. Ik bezoek haar zo wat om de zes maanden. Letourneur kwam op het idee, dat bij die oude vent wel iets te halen zou zijn. Zoals we hadden afgesproken, ben ik er vanmiddag heengegaan. Er is daar iets niet in orde, al weet ik niet precies wat, want tante Coralie weet het ook niet. Ik denk, dat Menuisier een streek heeft uitgehaald, want sinds elf uur vanochtend wordt het achterhuis door twee agenten bewaakt en de oude vent ligt met griep in bed.

— Blijft de politie er de gehele nacht? vroeg Crachat.

— Om de vier uur worden de agenten afgelost, vertelde Margot, maar in het voorhuis is niets te vrezen, want zij moeten in het tuinhuis blijven.

— Ik begrijp er niets van, zei Pistolet schouderophalend.

Op brutale toon mengde Letourneur zich in het gesprek.

— Wat kan ons dat schelen? Als zij elke vier uur worden afgelost, betreft nu om drie uur een nieuwe wacht het tuinhuis. Daarop wachten wij en dan

sluipen we aan de voorzijde het huis binnen.

— Maar hoe zullen we binnenkomen zonder dat het gemerkt wordt? vroeg Crachat.

Op deze vraag scheen Margot gewacht te hebben.

Zij haalde uit haar tasje een bos sleutels te voorschijn.

— Hier, sprak zij, zonder nadere verklaring.

— De huissleutels? vroeg Pistolet.

Margot knikte bevestigend.

— Ik heb ze van tante Coralie afgenomen zonder dat die oude tang het gemerkt heeft, deelde zij met een gemen lachje mee.

— Nu, dan durven jullie zeker wel, hè helden, bromde Letourneur en meteen stond hij op.

De anderen volgden hem, aarzelend weliswaar, maar zonder zich tegen zijn vastberadenheid te durven verzetten.

Pistolet haalde nu een kleine zaklantaarn te voorschijn, die hij aanknipte. Daarna draaide hij de laatste lamp uit en nu ging het gezelschap, het vuile kleed opzij schuivend, de keuken binnen, waar het langs en smal trapje het sousterrain van het huis bereikte.

Pistolet lichtte hen bij, daarna deed hij zijn lantaarn uit, stak die bij zich en opende de buitendeur.

Toen het troepje op straat stond, vroeg Letourneur:

— Hebben jullie de gereedschappen? en op het bevestigend antwoord, vervolgde hij:

— Goed, ik heb de sleutels, jullie blijven bij elkaar, ik ga met Margot, wij vinden elkaar bij de Arc de Triomphe.

Margot en Letourneur verdwenen in de donkere straat en begaven zich naar de Place de la Bastille.

Daar stonden enige taxis, waarvan zij er een namen en tot aan het eind van de Avenue des Champs Elysées reden.

Te voet gingen zij verder naar de Arc de Triomphe, waar Crachat en Pistolet reeds op hen wachtten.

Zonder verder een woord te wisselen, liepen zij langs de Avenue de Mac Mahon naar de Rue Bayen.

Het huis van Menuisier was reeds op de hoek der straat duidelijk zichtbaar en het moest drie uur zijn, want juist werd de huisdeur geopend en de oude Coralie liet twee agenten uit, die door hun collega's waren afgelost.

Crachat en Pistolet waren naar de overzij van de straat geslopen om niet gezien te worden en Letourneur liep gearmd met Margot verder, als een verliefd paartje op een nachtelijke wandeling.

De twee politieagenten passeerden hen rakelings.

Bij de hoek van de eerstvolgende zijstraat ontmoette het viertal elkaar opnieuw.

Zo kort mogelijk werd nogmaals overlegd, wat hun te doen stond.

Volgens Margot's mening, was door de doofheid van Coralie, niet te vrezen, dat deze enig geluid aan de voordeur zou horen, maar toch was het zaak, deze zo zacht mogelijk open te sluiten, om niet de aandacht der politieagenten in het tuinhuis te trekken.

— Dat zal ik wel klaar spelen, zei Letourneur, terwijl hij een oliespuitje uit een van zijn zakken te voorschijn haalde. Hij spoot wat olie in het sleutelgat, stak daarop voorzichtig de sleutel er in, draaide de sleutel nu onhoorbaar om en opende de deur.

Met ingehouden adem sloop het troepje naar binnen, terwijl Letourneur de deur sloot.

Het was donker beneden in het huis, slechts in de tuin viel een zwakke lichtstraal door de vensters van het tuinhuis.

— Daar zitten de agenten, fluisterde Margot. Zij gaf, omdat zij de inrichting van het huis kende, haar vriend een hand en voerde hem de trap op, die naar de kamers van Menuisier leidde.

De anderen volgden hen.

— Wat moeten wij met de oude Coralie aanvangen? vroeg Crachat. Als zij ons ziet, roept zij natuurlijk om hulp.

— Die is er geweest, voor zij haar bek kan opendoen, beet Letourneur hem toe.

Daarop haalde hij zijn sleutels te voor-

schijn om de gangdeur te openen, maar deze moeite kon hij zich besparen, want de oude Coralie had de deur nog niet op het nachtslot gedaan.

Het viertal kwam nu in de gang, maar reeds op de drempel bleven zij staan, want in de keuken brandde licht en bij het fornuis stond, met de rug naar hen toegekeerd, Coralie, die bezig was, het en of ander klaar te maken.

Onhoorbaar sloop Letourneur naar de openstaande keukendeur. Alleen Pistolet volgde hem; in zijn rechterhand hield hij een korte dolk.

Toen Letourneur de drempel der keukendeur had bereikt, draaide de oude Coralie zich om, en zag natuurlijk de twee mannen, die in de deuropening stonden.

Bevreesd sperde zij haar ogen wijd open, en wilde om hulp roepen, maar reeds was Letourneur naar haar toesprongen, terwijl zijn lange vingers de magere hals der oude vrouw omklemden.

Een dof gekreun kwam uit haar keel.

— Stoot toe, fluisterde Letourneur, en zonder aarzelen stiet Pistolet de dolk zover mogelijk in de borst der oude vrouw.

Coralie's lichaam schokte, haar magere armen, die wanhopige pogingen deden om Letourneurs handen te grijpen, vielen slap neer en haar wijdgeopende ogen bleven met starende blik op de zoldering gericht. Nogmaals ging een rilling door haar gehele lichaam; zij was dood.

Letourneur, wiens handen nog steeds de hals der vrouw omspannen, liet het lijk op de vloer zakken en ging met Pistolet naar Margot en Crachat, die bij de keukendeur het toneel hadden gadegeslagen.

Zonder zich verder iets aan te trekvoeg vroeg Letourneur fluisterend:

— Waar slaapt de oude vent?

Margot wees naar een deur aan het einde van de gang.

— Wij mogen niet wachten tot hij wakker wordt, meende Pistolet, want als hij om hulp roept, zijn wij verloren.

— Dat moet hem belet worden, zei Letourneur en jij moet dat zaakje op-

knappen, Crachat. Margot blijft bij de deur staan om de wacht te houden, terwijl Pistolet en ik de brandkast open maken.

— Moet ik de oude vent koud maken? vroeg Crachat met bevende stem.

— Lafaard, bromde Letourneur op minachtende toon.

— Laat Crachat maar op de uitkijk gaan staan, zei Margot, dan neem ik de oude vent voor mijn rekening.

Letourneur keek haar aan met een blik vol bewondering. Zij nam Crachat de dolk uit de hand en naderde zacht de deur van Menuisiers slaapkamer.

Terwijl zij de deur opende, viel het licht van Pistolet's zaklantaarn in de kamer. In een hoek stond het ledikant, waarin de woekeraar sliep.

Hij sliep echter niet.

Voor hij zich rekenschap kon geven, wie hem op dit nachtelijke uur kwam storen, voelde hij dat een zwaar lichaam zich op hem wierp.

Margot was op de borst van de oude man gesprongen. Met haar linkerhand trachtte zij zijn hoofd in de kussens te drukken, terwijl zij in de andere hand de dolk hield.

De wanhoop gaf de man onnatuurlijke kracht. Terwijl zijn hijgend gekreun in de kussens verstikt werd, woelden zijn vingers in het zwarte haar van Margot. Met de linkerhand greep hij naar het wapen en plotseling had hij de greep beet.

Met zijn rechterhand rukte hij met alle kracht aan de haren der vrouw, die de tanden op elkaar klemde om het niet uit te gillen van pijn.

— Help. Help, kom hier, de kerel is sterker dan ik dacht, riep zij met schorre stem naar de anderen. Pistolet en Letourneur snelden naar het bed, maar zij kwamen te laat.

Menuisier had met zijn linkerhand de dolk gegrepen en het wapen in Margot's zijde gestoten.

Met een gesmoorde vloek kwam Pistolet's vuist neer op het hoofd van de oude man, die bewusteloos achterover viel. Daarna trok hij het mes uit Margot's zijde en stiet het in het hart

van Menuisier.

Letourneur had Margot op de vloer laten glijden en trachtte nu het bloed te stelpen, dat uit de wond stroomde.

— Laat maar, klonk het kreunend van de lippen van de deerne. Het is met mij gedaan; laat mij stil liggen, neem, wat je te pakken kunt krijgen en maakt, dat jullie wegbomen.

— Verbind haar met een paar zakdoeken, fluisterde Pistolet tot Letourneur. Ik haal intussen de brandkast leeg, en daarna zullen we wel zien, hoe wij haar wegbrengen.

De oude brandkast bood niet veel weerstand. Aldra sprong het ouderwetse slot open. Een nieuwe verrassing wachtte hier de waard van De Wakende Engel. De kast was leeg, alleen enige boeken en een stapeltje papieren lagen voor hem en hoe nauwkeurig hij ook alles doorzocht, aan geldswaarde was niets te vinden.

Met een vloek wendde hij zich tot Letourneur, die nog steeds op de grond geknield lag, geen belang meer in de zaak scheen te stellen, daar Margot te sterven lag.

— Maak dat je wegkomt, laat mij hier liggen, fluisterde zij met moeite.

Letourneur richtte zich op, toen hij zag dat zijn vriendin was gestorven.

— Wij moeten haar menemen, zei hij.

— Waar zou dat toe dienen? zei Pistolet. Wij kunnen haar toch niet meer in het leven terugroepen.

Alle trots scheen in Letourneur gebroken te zijn; willoos liet hij zich met de van vrees bevende Crachat naar buiten brengen.

Pistolet had nog de tegenwoordigheid van geest, om de gangdeur af te sluiten, opdat het zo lang mogelijk zou duren, voor de lijken gevonden werden.

Het drietal ging de trap af en nadat zij de huisdeur onhoorbaar achter zich dicht hadden getrokken, stonden zij op straat.

Maar nu bekroop ook de anderen een grote vrees en, als door de duivel achterna gezeten, snelden de drie misdadigers de straten door.

HOOFDSTUK V.

IN HET PALEIS VAN JUSTITIE

In de Franse hoofdstad heerste de volgende ochtend grote opgewondenheid. Alle bladen bevatten het bericht, dat de beruchte Lord Lister gevangen genomen was.

Men had hem aangetroffen in een hol van de Apachen en de man, die door de politie van alle landen werd gezocht en reeds maandenlang nu eens hier dan weer daar gesignaleerd werd, bevond zich sinds de afgelopen nacht in een der cellen van het Parijse gerechtshof en zou reeds de eerste dag voor de rechter van instructie worden gebracht.

Alle kranten bevatten lange artikels over dit geval met opvallende in het oog lopende koppen.

De camelots, de Parijse krantenjongens maakten goede zaken.

Voor de café's en op straat, overal trok men hun de bladen uit de handen en de belangstelling van iedereen scheen zich te concentreren op de arrestatie van deze geheimzinnige man.

In alle straten klonk het geroep der camelots: Petit Parisien. Le Journal. Le Temps. L'étoile Française.

In alle straten, behalve in de voornaamste wijken, waar men de dagbladen niet op straat koopt om de eenvoudige reden, dat de bewoners daar op een of ander blad zijn geabonneerd en alle edities, dus ook de extra-edities, thuis bezorgd krijgen.

Om deze reden werd dan ook een extra-editie, die het bericht van de arrestatie van Raffles bevatte, bezorgd aan het huis aan de Avenue du Bois de Boulogne, dat Raffles bewoonde.

Charles Brand, de secretaris en vriend van Raffles, die bij hem in huis woonde onder de naam Mac Allan, ontving het blad terwijl hij zich juist aan de ontbijttafel zette.

Hij wist niets van alles wat er gebeurde was, want het geroep van de krantenjongens werd niet gehoord in deze voornaamste wijk van de stad.

Wel had hij zijn vriend in twee dagen niet gezien of gesproken, maar dat was niets bijzonders.

Raffles was dikwijls dagen achtereen weg en als hij terugkeerde, stelde Brand hem geen enkele vraag omtrent hetgene hij in die tijd gedaan had.

Hij wist dat zijn vriend dat niet gaarne had en dat hij toch wel alles te horen zou krijgen, als Raffles het ogenblik daartoe gekomen achtte.

Brand nam het nummer van de *Matin* op en vouwde het blad open.

Onmiddellijk viel zijn blik op het opschrift, dat in vette letters prijkte boven een artikel, dat de gehele eerste pagina in beslag nam:

Raffles in Parijs gevangen genomen.

Verschrikt sprong hij op. Hij dacht dat zijn hart zou blijven stilstaan. Wat was dat?

Zijn vriend gevangen genomen?

Raffles in handen van de politie?

Onmiddellijk boog hij zich weer over de krant, waarin alles stond wat op de zaak betrekking had.

Van Baxter's aanwezigheid in Parijs, van het toneel dat zich afgespeeld had in de kroeg De Wakende Engel... alles werd uitvoerig verteld en ook dat Raffles in een cel van het gerechtsgebouw was opgesloten en die ochtend om elf uur voor het eerst voor de rechter van instructie Maître Bastien zou moeten verschijnen.

Brand had het hele bericht van a tot z gelezen en deed nu zijn best om zijn ontroering meester te worden en zijn gedachten te verzamelen.

Hij dacht slechts aan dit ene: hoe het hem mogelijk zou zijn, zijn vriend uit de nood te helpen.

Hij zag nog niet in, hoe hem dit zou kunnen lukken, maar voor alles besloot hij, zo gauw mogelijk, in contact met Raffles te komen en hij haastte zich zijn jas aan te trekken en zijn hoed op te zetten, om zich naar het Paleis van

Justitie te begeben!

Het was bijna elf uur, toen hij het hek bereikte, dat het voorplein van het Parijse gerechtsgebouw van de straat scheidt.

Een talrijke menigte omringde het gebouw en Raffles hoorde hij overal noemen.

Brand ging naar binnen en behoefde niet lang naar de weg in het gebouw te zoeken, want de stroom van nieuwsgierigen wees hem vanzelf aan, waar zich het kabinet van de rechter van instructie bevond.

Hij liep een lange gang door, aan het eind waarvan zich het kabinet van Maître Bastien bevond, en nog steeds zonder eigenlijk plan wat hem te doen stond, drong hij langs de groepen nieuwsgierigen, toen hij bij een der vensters hoofdinspecteur Baxter zag staan, omringd door een aantal Franse journalisten.

In een oogwenk rijpte er een plan in zijn hersens en zonder lang na te denken, in hoeverre hij het zou kunnen uitvoeren, naderde hij de groep bij het raam en, terwijl hij de Parijse reporters in de rede viel, riep hij in het Engels:

Excuse me, hoofdinspecteur, I want a word with you.

De Engelse politiemann, verrast zijn moedertaal te horen, wendde zich tot de vreemdeling, doch zonder en vraag af te wachten, vervolgde Brand wederom in het Engels:

— Ik ben de Parijse verslaggever van de Times en zou graag enige bijzonderheden van u vernemen.

Dadelijk liet Baxter de Franse journalisten in de steek, om zich uitsluitend tot de vertegenwoordiger van het grote Engesle blad te wenden.

Zijn ijdelheid was opgewekt en hij zag plotseling de mogelijkheid voor zich, om in het grootste en meest gelezen blad van Engeland een beetje reclame te maken voor zich zelf.

Zonder verdere vragen van Brand af te wachten, ving hij aan hem de meest uitgebreide inlichtingen te verstrekken.

Hij vertelde hem het voorgevallene en eindigde met de woorden:

— Deze keer zal hij mij niet ontsnappen; hij zit daar binnen, terwijl hij op een deur wees, naast de kamer van de rechter van instructie, door twee agenten bewaakt.

Brand kon zijn opwinding haast niet bedwingen en vergat bijna Baxter te bedanken.

Daarbinnen, slechts door een deur van hem gescheiden, zat zijn vriend en hij moest hier buiten wachten, zonder hem te kunnen helpen, en zonder hem zelfs te mogen zien.

Met goed gespeelde onverschilligheid echter wendde hij zich weer tot Baxter, zo langs zijn neus weg zeggend:

— Ik heb die Lord Lister eens in Londen gezien. Zou ik mij er even persoonlijk van mogen overtuigen, of hij dezelfde is?

— Och ja, ik kan u wel even binnen laten, maar slechts voor enkele ogenblikken, zei Baxter, die door deze welwillendheid een uitgebreid artikel in de Times hoopte te krijgen. Zijn arm door die van Brand stekend, ging hij met hem naar de deur, waarvoor twee agenten de wacht hielden.

Raffles had de afschuwelijkste nacht van zijn leven doorgebracht.

Toen inspecteur Baxter hem in een der cellen van het Paleis van Justitie had laten opsluiten, begreep hij, dat zijn toestand zeer hachelijk was.

Zijn polsen waren geboid, zijn wapens en alles wat hij verder bezat, waren hem afgenomen en toen hij in zijn cel over zijn lot begon na te denken, zag hij geen kans, deze keer aan de justitie te ontsnappen.

Zelfs al zou het hem gelukken om de sterke riemen, die de handboeien met elkaar verbonden, los te maken, zou hem dat weinig baten.

Want uit de cel, die bovendien nog voor deze gelegenheid onder bijzonder toezicht stond van een aparte wacht, zou hij toch niet kunnen ontsnappen.

Mistroostig had hij zich op de smalle brits geworpen en had hij getracht wat te slapen, maar het was hem niet gelukt.

Allerlei gedachten en plannen gingen door zijn hoofd, maar hij verwierp ze

alle dadelijk weer, tot hij het eindelijk opgaf, zijn hersens verder te kwellen. In stille berusting strekte hij zich uit op de harde legerstede om na te denken over hetgeen hem te wachten stond.

Raffles was er de man niet naar, om berouwvol terug te denken aan de dingen, die achter hem lagen.

Hij zou zijn lot dragen en hoopte, dat het toeval, dat hem reeds zo dikwijls gunstig was geweest, hem thans ook wel weer zou te hulp komen.

Zonder verder over dat alles na te denken had hij in het donker het aanbreken van de dag afgewacht.

Om zeven uur 's ochtends bracht een opzichter hem een grote kom slappe koffie met brood, maar omdat de beambte Raffles niet van zijn boeien ontdeed, liet Raffles het schrale ontbijt onaangeroerd en bleef hij wachten, tot men eindelijk zou komen om hem te halen.

Niet lang daarna werd de deur geopend, en met twee soldaten met de bajonet op het gewer, naast hem, terwijl een opzichter hen voorging, werd hij weggevoerd.

In een kleine kamer naast het kabinet van de rechter van instructie werd hij binnengebracht. Een bank vormde het gehele ameublement en het enige venster was voorzien van dikke ijzeren tralies.

Met het aanbreken van het daglicht was ook weer de moed van Raffles ontwaakt. Hij zag zijn toestand niet meer zo hopeloos in en hoopte op zijn goed gesternte, dat hem wel weer uit deze moeilijkheid zou redden.

Met belangstelling keek hij om zich heen. De soldaten gingen weg en hij bleef alleen. Zonder van zijn plaats op te staan, ging hij het gehele vertrek na. Met zijn scherpe ogen onderzocht hij elke plek en elke hoek, maar hij moest bekennen, dat het vertrek er niet op ingericht was om zijn fantasie te steunen.

De vloer was van hout, de wanden waren gekalkt en de ijzeren tralies waren sterk. Naar buiten zien kon hij niet, want de ruiten van het venster waren van matglas, doch hij vermoedde, dat

deze zijde van het gebouw aan de Quai des Orfèvres was gelegen, daar hij meende het groen der bomen vaag achter het venster te zien wuiven.

Wanneer hij aanstonds voor de rechter van instructie zou worden geleid, zou wel blijken of zijn vermoeden juist was, want het kabinet van de rechter was natuurlijk in de onmiddellijke nabijheid gelegen van dat, waarin hij zich nu bevond. Zou hij vanuit die kamer kans hebben te ontvluchten?

In verbeterde woede wrong hij aan de riemen, die zijn polsen verbonden. Als hij zijn handen ten minste maar vrij had, dan zou hij zich niet zo hulpeloos voelen. Dan zou hij ook meer moed hebben als hij voor de rechter van instructie moest verschijnen.

Hij had nog geen enkel plan gemaakt, hoe hij zich tegenover deze magistraat zou gedragen en eerst nu begonnen zijn gedachten zich daarmee bezig te houden.

Onverschillig voor zich uit starend, bleef hij op de bank zitten.

Plotseling werd de deur geopend, de twee wachten traden binnen en... Raffles durfde zijn ogen haast niet geloven...achter Baxter volgde Charles Brand.

In het eerste ogenblik dacht hij, dat Brand ook in hechtenis was genomen, maar dadelijk daarop begreep hij uit de ongedwongen manier, waarop zijn vriend met Baxter sprak, dat het hem gelukt was door de een of andere list hier binnen te komen.

Om Brand, wiens plannen hij niet kende, niet onbewust tegen te werken, bleef Raffles kalm en onverschillig, alsof het binnentreden van zijn vriend hem niet interesseerde, zitten.

Hij hoorde Brand vragen, of hij met de arrestant even onder vier ogen mocht spreken, waarop Baxter zich tot Raffles wendde:

— Raffles, hier is een verslaggever van de Times, die je graag een paar vragen zou stellen. Ik zal je even met hem alleen laten.

Onmiddellijk begreep Raffles nu, op welke wijze zijn vriend zich toegang had weten te verschaffen en Brand, die eerst nu de leren riemen zag, waarmee

de handen van zijn vriend samen gebonden waren, haalde, terwijl hij een paar onbeduidende vragen deed, en zakmes te voorschijn, opende dat en begon een punt aan zijn potlood te slijpen.

Door een onhandige beweging viel het mes op de vloer; Brand bukte zich en terwijl zijn linkerhand het weggrollende potlood greep, schoof hij met de andere met een snelle beweging het geopende zakmes onder de bank.

Raffles was niets ontgaan en zette op zodanige wijze zijn voeten voor de bank dat het mes niet toevallig ontdekt kon worden.

Hij hield zich alsof hij niet van plan was te spreken en zei op vriendelijke toon tot de zogenaamde journalist:

— Mijnheer, ik wens u geen inlichtingen te verschaffen; voor de rechter van instructie zal ik spreken, eerder niet.

Baxter troostte Brand door op te merken:

— De arrestant is niet in een goede bui en u begrijpt wel waarom, maar ik zal u later alles vertellen, wat hij de rechter van instructie op diens vragen heeft geantwoord.

Daarna ging hij met de verslaggever van de Times heen, terwijl de wachten hun post voor de deur weer innamen.

Raffles was wederom alleen.

Nauwelijks was de deur gesloten, of hij haalde met zijn samengebonden handen, waarvan hij de vingers gelukkig vrij kon bewegen, het mes van onder de bank te voorschijn, dat daar geopend op de vloer lag.

Hij dacht een ogenblik na, daarop nam hij het heft van het mes in zijn mond en, terwijl hij het stevig tussen zijn tanden klemde, schoof hij het scherpe staal tussen zijn aaneengebonden polsen en met ene paar krachtige rukken sneed hij de leren riemen door.

Hij kon zijn armen nu vrij bewegen. Weliswaar droeg hij aan iedere pols nog de ijzeren band, maar die hinderden hem niet in zijn bewegingen.

Hij nam het mes, stak het in zijn zak en daar hij op dat ogenblik schreden voor de deur hoorde, drukte hij zijn handen weer tegen elkaar en tegen zijn lichaam aan, zodat het onmogelijk te zien was dat de riemen doorgesneden waren.

De deur, die naar het kabinet van de rechter van instructie, leidde, werd geopend, de twee soldaten kwamen binnen en namen Raffles mee om verhoord te worden.

HOOFDSTUK VI.

DE ONTDEKKING VAN DE MOORDEN

De commissaris van politie in de Avenue Niel was zeer gebeten op Menuisier, die in zijn rayon woonde.

Ten gevolge ener zaak, waarvan de rechter van instructie Maître Bastien hem de bijzonderheden niet had medegedeeld, moest ter wille van Menuisier veel personeel in dienst worden gehouden.

Een deel van de manschappen moest dag en nacht aan de gewone dienst worden onttrokken, teneinde de post te bezetten in het tuinhuis van de Rue Bayen.

De commissaris was om tien uur in de ochtend zijn bureau binnengekomen en bijna op hetzelfde ogenblik kwam

van het paleis van justitie het telefonisch bericht Menuisier dadelijk in hechtenis te nemen en voor de rechter van instructie te geleiden.

De commissaris hing de telefoon aan de haak en mompelde een vloek.

Bij het huis van Menuisier aangekomen, belde hij aan.

Er werd niet opengedaan en toen hij vol ongeduld hard en aanhoudend op de deur begon te kloppen, naderden schreden en werd de deur eindelijk geopend, maar niet door Menuisier of de huishoudster, doch door een der politieagenten, die in het tuinhuis de wacht hielden.

— Hoe komt het, dat gij de deur opendoet? vroeg de commissaris nors. Gij moet toch op uw post blijven.

— Mijnheer de commissaris, daar boven beweegt zich niets, antwoordde de agent, men schijnt vast te slapen, want toen wij kwamen aflossen, heeft onze collega ook de deur voor ons moeten openen.

— Ik zal Menuisier dan in zijn slaap moeten storen, mompelde de commissaris en, gevolgd door zijn twee ondergeschikten, ging hij naar boven.

Daar klopte hij op de deur van de slaapkamer, maar kreeg geen antwoord, ook niet, toen hij met gebalde vuisten op de deur sloeg.

— Ik denk, dat de vent heeft begrepen, dat hij niet veilig was en de plaat gepoetst heeft, zei hij tot zijn ondergeschikten. Een van beiden gaf hij het bevel:

— Haal een smid om de deur te openen.

De smid kwam met zijn gereedschap, en een paar minuten later sprong het slot van de deur open en kon de commissaris met zijn begeleiders binnentreden.

Door de openstaande keukendeur zagen zij het lijk van de oude Coralie op de vloer liggen.

De commissaris boog zich over het zielloze lichaam der oude vrouw, maar plotseling werkklonk een doordringende kreet van de andere kant van de gang.

De beampten keken verschrikt op.

Voor hen stond de smid met uitpuilende ogen. De haren van de man waren van ontzetting ten berge gerezen en, over alle leden bevend en bijna niet in staat en woord te uiten, stamelde hij, terwijl hij naar het einde van de gang wees:

— Daar liggen er nog twee.

Snel drongen de commissaris en zijn helpers langs de van schrik verlamde smid de slaapkamer van Menuisier binnen.

Het vertrek was in schemerdonker gehuld, de gordijnen waren gesloten en door de donkerrode overgordijnen scheen het daglicht slechts flauw naar binnen.

Op het bed kon men echter duidelijk

het lijk van Menuisier onderscheiden. Een uitdrukking van doodsangst lag over de verwrongen trekken en naast het bed lag het lijk van een dikke, jonge vrouw in een plas bloed.

Snel had een der beampten de gordijnen opengeschoven en de commissaris kon nu alles beter zien.

Uit de monden der lijken liepen nog dunne bloedstraaltjes, maar alle leven was uit de lichamen geweken. Het zou vruchteloos geweest zijn, hier nog te trachten hulp te bieden.

De commissaris van politie was op dat ogenblik totaal vergeten met welk doel hij hier was gekomen. Nu herinnerde hij zich echter weer, dat de rechter van instructie, Mr Bastien op de komst van Menuisier wachtte.

Juist wilde hij zijn ondergeschikten zijn orders geven, toen en hunner zich tot hem richtte met de woorden:

— Commissaris, ik ken die vrouw, op het lichaam van Margot wijzend.

— Wie is zij? vroeg de commissaris.

— Een prostituée, die bij ons bekend staat onder de naam Margot la Brune, ik heb meer dan eens met haar te maken gehad, toen ik nog in functie was op het commissariaat op de Place de la Bastille.

— Ga dan dadelijk naar dat bureau en deel de commissaris mee dat het lijk van die vrouw hier gevonden is.

— Gij, zei hij tot de ander, moet hier in huis blijven met de smid, opdat er geen onnodig spektakel in de buurt wordt gemaakt.

Ik zal zelf naar het Paleis van Justitie gaan, om de rechter van instructie in kennis te stellen van het gebeurde en zal tegelijkertijd rapport uitbrengen aan de chef van de veiligheidsdienst.

Hij nam zijn hoed en toen hij op de drempel de smid zag staan, die bleek en met angstig gelaat naderbij gekomen was, riep hij hem toe:

— Kom man, stel je niet zo kinderachtig aan. Die drie doen je niets meer.

Zo snel hij kon, liep de commissaris de trap af, om de rechter van instructie te gaan melden, waarom hij het bevel om Menuisier in hechtenis te nemen, niet had kunnen uitvoeren.

HOOFDSTUK VII.

HET VERHOOR

Mr Bastien zat in zijn bureau, terwijl naast hem Baxter had plaats genomen, toen de deur geopend werd en twee agenten de geboeide Raffles binnen brachten.

In één oogwenk had Raffles de situatie, waarin hij zich thans bevond, overzien. Het vertrek was half als kantoor half als rookkamer ingericht. Er lag een kleed op de vloer, terwijl voor een der ramen de lessenaar van de magistraat stond. Deze zat zodanig aan zijn bureau dat het licht van de linkerzijde op het schrijftafelblad viel. Achter hem hing een groot schilderij, voorstellende Vrouw Justitia met een weegschaal. Voor het rechterraam was en tamelijk grote open ruimte.

Verder bevonden zich in de kamer enige stoelen en een tafel, benevens een grote boekenkast.

Het kostte Raffles slechts enkele ogenblikken om dit alles op te nemen, maar er was nog méér, dat hem interesseerde.

Op de schrijftafel van de rechter lag de revolver en de zaklantaarn, die men hem had afgenomen. Toen Mr Bastien hem verzocht op een stoel, die op enige afstand van de schrijftafel stond, plaats te nemen, kon Raffles zien, dat de brede ramen van Bastien's kabinet niet getralied waren.

De bewakers hadden zich op een wenk van de rechter verwijderd en terwijl de magistraat, die zijn opgewondenheid van wege de belangrijke zaak, die hem beroemd moest maken, nauwelijks meester was, nog even in de voor hem liggende papieren bladerde, keek Raffles door het venster naar 't traag voortstromende water van de Seine. Mr Bastien nam nu het woord:

— Uw naam is Raffles, begon hij, maar nog voor hij verder kon spreken, viel de arrestant hem in de rede met de woorden:

— Mijn naam en titel is Lord Ed-

ward Lister en daar ik, voorlopig tenminste, niet als beklaagde maar slechts als beschuldige voor u sta, maak ik er aanspraak op, met mijn titel toegesproken te worden.

Raffles sprak deze woorden op kalme maar zeer waarige toon uit. Er was hem, terwijl hij daar zat, iets ingevallen, een streek, die hij meende wel te kunnen uitvoeren en dit had zijn zelfbewustzijn en gevoel van eigenwaarde weer zodanig versterkt, dat er van zijn moedeloosheid van die ochtend niet veel meer overgebleven was.

Het was dan ook duidelijk te zien, dat deze woorden niet nalieten indruk te maken op de rechter van instructie, die in zijn loopbaan nog nooit een arrestant, die zich zo volkomen als een gentleman gedroeg en zich zo beschaafd uitdrukte, een verhoor had afgenomen.

Na de woorden van Raffles bleef het dan ook enkele ogenblikken stil in de kamer, daar zowel Mr Bastien als Baxter even perplex zaten.

Mr Bastien echter was behalve ambitieus ook verstandig en begreep, dat het aan zijn waardigheid niets te kort zou doen, als hij aan de wens van de arrestant gevolg gaf en zei dan ook:

— Goed, mylord, dat recht hebt gij. Uw inhechtenisneming geschiedt op verzoek van de Engelse overheid, wier vertegenwoordiger, hoofdinspecteur Baxter, daarvan een bewijs in handen heeft.

— Er is hier echter niet alleen sprake van uw uitlevering naar Engeland, dat komt eerst in de tweede plaats, want gij wordt hier verdacht door uw eigen mededelingen, in Frankrijk een misdaad te hebben gepleegd, die eerst voor de Franse rechtbank moet worden onderzocht.

— Bekent gij, gisteren een brief aan mijn adres gezonden te hebben, die mededelingen bevat omtrent uw relaties met Emile Menuisier in de Rue Bayen

en bekent gij verder, op tot dusver niet verklaarde, zeer geheimzinnige wijze het tussen u en Menuisier gesloten verdrag eveneens gisteren in het tuinhuis in de Rue Bayen gedeponeed te hebben?

Raffles hield zijn handen stijf aaneengedrukt onder zijn over elkaar gekruiste knieën, om aldus op deze wijze te verbergen, dat de riem van zijn boeien doorgesneden was.

Glimlachend had hij naar de woorden van de rechter geluisterd en met enige ironie antwoordde hij:

— Jawel, edelachtbare, ik ontken die zaken niet, ik heb beide brieven bezorgd.

Mr Bastien keek zijn arrestant met doordringende blikken aan.

— Mylord, wilt gij mij verklaren, op welke wijze het u is gelukt, gisteren in de korte tijd, in de enkele minuten, gedurende welke de kamer verlaten was, de brief naar binnen te smokkelen?

— Neen, het spijt mij zeer, antwoordde Raffles glimlachend; ik wens mij hierover niet uit te laten en, bovendien, ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik u de gelegenheid ontnam om in deze zaak uw scherpzinnigheid aan de dag te leggen.

Mr Bastien ergerde zich.

Hij kon zich deze ironie van de arrestant niet laten welgevalen zonder zich tegenover Baxter, die naast hem zat, belachelijk te maken.

— Spaar mij uw geestigheden, zei hij op norske toon, en wees zo goed, mij eenvoudig op mijn vragen te antwoorden.

Raffles bleef kalm glimlachen.

— Cher Maître, zei Raffles, terwijl hij zijn benen over elkaar sloeg en zo volkomen op zijn gemak, alsof hij onder het genot van een sigaret met de magistraat in diens woonvertrek gezellig zat te babbelen, cher maître, u moet u vooral niet boos maken. Ik ben goed op de hoogte van de Franse wetten en weet, bijvoorbeeld, heel zeker, dat ik bij dit verhoor niet behoef te antwoorden op uw vragen, zonder dat ik daarbij de hulp van en verdediger heb.

Verder zou ik door te zwijgen, of mededelingen te doen, die bezijden de waarheid zijn, u op een verkeerd spoor kun-

nen brengen, maar dat wil ik niet. Ik spreek altijd de waarheid, dat zou hoofdinspecteur Baxter u onmiddellijk kunnen bevestigen. U kunt dus van mijn woorden op aan, alleen, wanneer u mij vragen stelt, die ik niet kan beantwoorden, dan zwijg ik en dat is, dunkt mij beter dan u voor te liegen. Zijt ge het daarmee eens, cher maître?

— Zeker, antwoordde Bastien, een beetje uit het veld geslagen door Raffles' grote bekendheid met de Franse wetten, en als gij er op blijft staan, zou ik het verhoor moeten staken, tot er een verdediger is gevonden.

— O neen, antwoordde Raffles glimlachend, ik sta er volstrekt niet op, ik wilde u alleen aan het verstand brengen dat ik van mijn goed recht op de hoogte ben en voor het overige kan ik mijzelf wel verdedigen.

— Zoveel te beter; dan kunnen we doorgaan, zei Bastien.

— Slechts één ding zou ik u willen verzoeken, zei Raffles, die van dit gunstige ogenblik gebruik wilde maken, het is hier ondraaglijk warm, is het misschien mogelijk een venster te openen?

Het was inderdaad een warme zomerdag en in het vertrek heerste werkelijk een drukkende hitte. Mr Bastien, die Raffles door het inwilligen van zulk een nietig verzoek, vriendelijk wilde stemmen, stond zelf op om het raam te openen.

Toen hij weer op zijn plaats zat, zei hij tot Raffles:

— Ik heb opdracht gegeven om Menuisier hier in uw tegenwoordigheid te brengen; hij kan ieder ogenblik verschijnen. Ik denk, dat wij van hem meer zullen vernemen dan uit uw mond.

— Dat is best mogelijk, antwoordde Raffles, en ik geef u reeds van tevoren de verzekering, dat ik de verklaringen van Menuisier, van welke aard die ook mogen zijn en hoe zeer zij mij zouden bezwaren, niet zal tegenspreken.

Nu fluisterde Baxter de rechter van instructie enige woorden in het oor, waarna Bastien tot Raffles zei:

— Ik heb niet het recht u te onderwerpen betreffende datgene, wat gij op Engelse bodem hebt begaan, ik kan u

alleen verzoeken dat vrijwillig te zeggen.

Met onverschilligheid antwoordde Raffles:

— Het spijt mij zeer u hierop het antwoord te moeten schuldig blijven. Ik begrijp wel, dat hoofdinspecteur Baxter er belang in stelt, die zaken uit mijn eigen mond te vernemen, hoewel hijzelf meermalen een minder nobele rol tegenover mij heeft gespeeld, maar ik zou hier niet graag met mijn daden willen bluffen, daarom kan ik uw verzoek niet inwilligen.

Op dit ogenblik werd op de deur geklopt en op het luide binnenvan Maitre Bastien trad de buiten geposteerde politieagent binnen om de commissaris van de Avenue Niel aan te dienen.

— Aha, die brengt Menuisier mee, zei Bastien. Laat hem binnenkomen.

De agent ging heen en na enige ogenblikken verschen de commissaris van politie op de drempel.

— Waar is de man, die gij mij zoudt brengen? vroeg Bastien.

— Edelachtbare, Menuisier is dood.

— Wat? Zelfmoord gepleegd? vroeg Bastien.

— Neen, Edelachtbare, zei de commissaris, in zijn woning heeft zich vannacht een vreselijk drama afgespeeld. De oude man en zijn huishoudtser zijn naar alle waarschijnlijkheid de slachtoffers geworden van een dievenbende, want ik vond hem en zijn huishoudtser vermoord liggen.

De brandkast in Menuisiers slaapkamer is opengebroken en naast zijn bed lag een derde lijk op de vloer, een vrouw die door een van mijn beamtten werd herkend als een bekende prostituée uit de buurt van de Bastille en die bij het commissariaat van politie uit die wijk bekend staat onder de naam Margot la Brune.

Dodelijke stilte heerste na deze woorden in het vertrek. Men vergat volkomen, dat het hier eigenlijk de zaak Raffles gold; het bericht van de driedubbele moord had thans ieders belangstelling.

Vooraf Raffles interesseerde dit bericht buitengewoon.

De tonelen, die zich 's avonds tevoren hadden afgespeeld in de kroeg De Wakende Engel trokken aan zijn geestes-oog voorbij.

Biezonderheden, waaraan hij eerst niet zijn volle aandacht had geschonken, keerden nu in zijn geheugen terug. Woorden en uitroepen, die hij had opgevangen, en waaraan hij geen betekenis had gehecht, kregen plotseling waarde voor hem.

Hij vergat zijn rol van geboeide arrestant en bijna had hij zich verraden door zijn handen uiteen te spreiden, toen hij de pijnlijke stilte verbrak door aan de commissaris van politie te vragen:

— Hoe ziet die Margot er uit?

Ook de commissaris vergat, dat een arrestant deze vraag tot hem richtte en hij gaf antwoord.

Hij beschreef de grote, dikke vrouw met haar brutale schoonheid. Hij schilderde haar af met de gevulde zinnelijke lippen en het donkere haar dat het lage voorhoofd omgaf.

Raffles luisterde met aandacht naar de beschrijving van de commissaris en met hem de rechter van instructie en Baxter, op wiens gelaat steeds duidelijker een trek van misnoegen zichtbaar werd.

Toen de commissaris had uitgesproken en nog voor Mr Bastien een vraag kon stellen, zei Raffles met luide stem:

— Edelachtbare, ik zal u zeggen, wie de moordenaars zijn van Menuisier en zijn huishoudster.

Sprakeloos van verbazing staarden Mr Bastien, Baxter en de commissaris de arrestant aan en beleefd klonk van de lippen van Mr Bastien de vraag:

— Hoe kunt gij daar iets van weten, mylord?

— Hoofdinspecteur Baxter heeft dezelfde gedachten als ik, ving Raffles aan, ik zie het aan zijn gezicht. Hij heeft naar aanleiding van de beschrijving van de commissaris van politie, evenals ik, in de vermoorde Margot la Brune, dezelfde vrouwspersoon herkend, die gisteravond in de Wakende Engel beproefd heeft hem zijn portefeuille af te nemen.

Ik was zo dwaas de hoofdinspecteur in zijn pogingen de portefeuille van de apachen af te nemen, bij te staan. In dank daarvoor nam hij mij in arrest. Als uw agenten zich meester hadden gemaakt van die vrouw, die op heterdaad als zakkenrolster werd betrapt, dan zouden Menuisier en zijn huishoudster nu nog leven.

Een vragende blik van de rechter van instructie trof de Engelse politieman, voor wie de verklaring van Raffles hoogst onaangenaam moest zijn.

— Monsieur Baxter, gelooft gij ook, dat deze Margot la Brune en de vrouw van gisteravond een en dezelfde persoon was? vroeg Mr Bastien aan de Engelsman.

— Inderdaad, antwoordde Baxter als met tegenzin.

Het was, alsof de rollen omgekerd waren, alsof de arrestant het onderzoek leidde, naar wie de beampten met aandacht luisterden.

— Het gaat nu niet meer om die Margot, zei Raffles, want zij is dood en met haar heeft de justitie niets meer te maken. Laat echter onmiddellijk de waard uit De Wakende Engel in bewaring nemen. Ik geloof, dat de man Pistolet heet en als die man niet medeplichtig aan deze misdaad is, dan was hem in elk geval bekend, dat deze zou worden gepleegd. Ik zal u dat dadelijk bewijzen.

Tracht verder twee mannen te pakken te krijgen, die bij Margot waren en van wie de een Letourneur en de andere Crachat heette.

— Ja, maar ik kan toch niet, omdat gij het verlangt ...viel Mr Bastien hem in de rede.

Raffles liet hem niet uitspreken.

— O, neen? Maître Bastien, kunt ge dat niet? Nu, dat moet ge dan zelf weten; gij weet beter wat uw plicht in deze is, dan ik. Maar ik twijfel er niet aan, dat gij denkt niet tot arrestatie over te kunnen gaan, omdat gij mijn woorden niet gelooft. Als dat zo is, dan zult ge me ten goede houden, dat ik mijn getuigenis in deze zaak als waardeeloos beschouw. Als gij meent aan mijn woorden te moeten twijfelen, dan is er voor u ook verder niets aan gele-

gen of ik spreek of niet. Dan zult ge het verder zonder mijn medewerking moeten stellen.

Nu wendde Baxter zich tot Bastien:

— Het verhaal van de arrestant komt mij zeer logisch voor, maître Bastien, ik zou u raden, de genoemde mannen te laten arresteren en ze hier met de arrestant te confronteren.

— Hebt gij de namen onthouden? vroeg Bastien aan de commissaris.

— Ik heb ze genoteerd, antwoordde deze terwijl hij zijn zakboekje liet zien, waarin hij enige aantekeningen had gemaakt, terwijl Raffles sprak.

— Tracht dan dadelijk die drie mannen in hechtenis te nemen, ging Bastien voort, voorzie u van zoveel hulp als gij nodig denkt te hebben en breng ze alle drie hier.

De commissaris van politie knikte bevestigend en vertrok.

In de kamer van de rechter van instructie heerste enige ogenblikken stilte, waarna Bastien tot Raffles zei:

— Mylord, door dit intermezzo treedt uw zaak voorlopig op de achtergrond en zal ik u eerst morgen verder kunnen verhoren.

Met een beleefde glimlach, antwoordde de Grote Onbekende:

— Ik geloof niet, Edelachtbare, dat ik mij morgen nog tot uw beschikking kan stellen.

— Waarom niet? vroeg Mr Bastien vol argwaan.

De rechter keek hem verbaasd aan en ook Baxter was in spanning opgestaan.

Rustig glimlachend vervolgde Raffles:

— Ik laat het geheel aan u zelf over, heren om mijn woorden uit te leggen, zoals u het beste voorkomt.

— Probeer niet te vluchten, zei Bastien op barse toon. Ik zal ervoor zorgen dat men u niet uit het oog verliest.

Bedankt voor deze vriendelijke waarschuwing, zei Raffles. Als gij inlichtingen van mij wenst omtrent de moordzaak in de Rue Bayen, dan verzoek ik u deze nu te vragen.

— Als de beschuldigen hier gebracht worden, zal ik ze met u confronteren; tot zolang zult gij in ieder geval ge-

duld moeten hebben.

Mr Bastien belde en de twee wachten traden binnen.

— Breng de arrestant in de kamer hiernaast, beval hij. Gij moet in de kamer blijven en hem onafgebroken in

het oog houden. Gij zijt met uw eigen persoon aansprakelijk voor hem.

De agenten gingen met Raffles naar het andere vertrek, waar laatstgenoemde weer op de bank plaats nam.

HOOFDSTUK VIII.

DE VLUCHT

In het gerechtsgebouw heerste grote opwinding. Als een lopend vuurtje hadden zich allerlei berichten verspreid. Berichten, die oncontroleerbaar en dan ook niet te vertrouwen waren. Maar zoals gewoonlijk in dergelijke gevallen, slikte men al die praatjes, want in ieder geval was het zeker, dat er iets bijzonders aan de hand was.

De komst van de commissaris van politie had aanleiding gegeven tot allerlei verhalen en nadat de commissaris het kabinet van de rechter van instructie met zes agenten had verlaten, deden de meest fantastische verhalen omtrent de Raffles-zaak de ronde.

Nu eens vertelde men, dat Lord Lister niet alléén had gewerkt, maar dat hij een heel legertje medewerkers had gehad en dan weer herinnerde iemand zich plotseling, dat hij van een misdaad had gehoord, die nooit was opgehelderd en waarvan de schuld ook op rekening van Raffles kwam en zijn metgezellen.

De journalisten, die doorlopend in de gangen van het gebouw aanwezig waren, begonnen dit verhaal op hun manier uit te werken en penden voor hun bladen ellenlange verhalen, waarvan de meeste uit hun duim gezogen waren. Voortdurend kwamen hen nieuwe verrassingen ter ore en de vulpennen vlogen haastig over de bladen van de bloknoten, die bij gedeelten door kruiers en loopjongens naar de redacties werden gebracht om nog in de middagedities te kunnen worden opgenomen.

Charles Brand, die de corridors van het Paleis van Justitie nog niet had verlaten, werd in de war gebracht door al die onzinnige berichten.

Zijn vrees over het lot van zijn vriend werd groter, vooral omdat hij niet kon nagaan, in hoeverre de elkaar tegensprekende berichten waarheid behelsden, en daar de daden van zijn vriend in de laatste dagen hem een geheim waren gebleven, pijnigde hij tevergeefs zijn hersens met te bedenken, op welke wijze hij hem zou kunnen helpen.

Op het politiebureau op de Place de la Bastille was men reeds ingelicht over de gewelddadige dood van Margot, toen de commissaris uit de Avenue Niel binnentrad.

Zijn collega was blijkbaar verrast, toen de ander hem met zekerheid de namen van de moordenaars kon noemen terwijl door de agenten van de wijk werd vastgesteld, dat Letourneur en Crachat, beide oude bekenden van de politie, op een kleine kamer in de Rue de la Tour St Jacques woonden.

Het was niet moeilijk, het tweetal daar te overvallen; daarentegen vonden de agenten het een allesbehalve aangenaam karweitje om zich meester te maken van Pistolet.

De lichaamskracht van deze man was in dat stadsgedeelte alom bekend en als hij zich tot het uiterste zou verzetten, zou het de vraag zijn of het lukte die krachtpatser levend in handen te krijgen.

Voorzien van wapens en boeien begaf de commissaris van de Avenue Niel zich met zes van de sterkste agenten op weg naar de Rue Popincourt, naar de herberg De Wakende Engel, terwijl de commissaris van het bureau van de Place de la Bastille met vier man

optrok naar de Rue de la Tour St Jacques, om zich meester te maken van Letourneur en Crachat.

Toen de politieagenten de ingang van de kelder hadden bereikt, vonden zij daar de deur gesloten.

De conciërge van 't gebouw wees hun de ingang aan de achterkant en op hun lang, aanhoudend kloppen vernamen de agenten eindelijk een geluid alsof iemand de deur naderde.

De deur werd door een oud, gerimpeld vrouwtje geopend, dat met slaperige ogen de commissaris vroeg, wat hij wenste.

— Is Pistolet thuis? vroeg de commissaris.

— Ja, maar hij ligt nu in bed en slaapt, wij maken eerst om vier uur open en Pistolet blijft altijd tot drie uur liggen.

— Dan zal hij deze keer een beetje vroeger moeten opstaan, zei de commissaris, terwijl hij de oude vrouw opzij duwde.

Hij wilde de reus in zijn slaap verrassen, want als het hem lukte, Pistolet in bed te boeien vermeed men een gevecht op leven en dood.

Gevolgd door zijn mannen, ging hij zo zacht mogelijk de keldertrap af en toen zij de keuken hadden bereikt, die in schemerdonker was gehuld, vernamen zij in een alcoof het regelmatig gesnurk van de slapende Pistolet.

Voorzichtig opende de commissaris de deur naar de alcoof.

Daar lag op een veldbed, met nog al zijn kleren aan, Pistolet in diepe slaap gedompeld.

Het ledikant stond op enige afstand van de muur, zodat zich aan weerskanten drie agenten konden posteren, gereed om zich, bij de geringste beweging van de slaper op hem te werpen.

De commissaris haalde zijn revolver te voorschijn. Voorzichtig ging hij met het wapen in de rechterhand aan het hoofdeinde van het bed staan, terwijl hij met de linker Pistolet heen en weer schudde.

Deze opende de ogen, en met verbaasde blik keek hij naar de politiemannen, die bij zijn bed stonden. Met een vloek

wilde hij in de hoogte springen, toen op hetzelfde ogenblik de commissaris hem zijn revolver onder de neus duwde.

— Blijf liggen, beval deze.

— Wat wil je van mij? klonk het nijdig terug.

— Pistolet, antwoordde de commissaris, je wordt ervan verdacht, vannacht Menuisier en diens huishoudster in de Rue Bayen vermoord en bestolen te hebben.

De beschuldigde verbleekte en stamelde:

— Ik ben vannacht niet uit geweest, dat kan ik bewijzen.

De commissaris had echter gezien, dat Pistolet geschrokken was en dit onmiskenbare zelfverraad deed hem zijn toevlucht nemen tot een oud middel.

— Het helpt niet dat je ontkent, zei hij. Crachat en Letourneur zijn door de mand gevallen en hebben alles verteld.

Een wilde kreet van woede klonk van Pistolets lippen.

Hij wilde opspringen, maar zes agenten hadden zich reeds op hem geworpen en terwijl de commissaris hem bij de keel pakte en zijn hoofd weer in de kussens terugdrukte, gelukte het de anderen de woesteling aan handen en voeten te binden.

Zelfs nu nog scheen het aanvankelijk onmogelijk de reusachtige kerel, die zich in machteloze woede van het bed op de grond had laten vallen, naar buiten te dragen.

Hij sloeg en trapte met zijn vastgebonden handen en voeten om zich heen en de politieagenten durfden hem nauwelijks naderen.

Eindelijk lukte het echter hem in de vuile deken, die op zijn bed lag, te rollen en de woesteling eindelijk, ofschoon hij steeds schreeuwde en tierde, langs de steile keldertrap naar boven te dragen en in de gereedstaande patrouillewagen naar het Paleis van Justitie voeren.

Intussen had de commissaris van politie van de Place de la Bastille zijn plicht gedaan in de Rue de la Tour St Jacques, waar zijn werk heel wat gemakkelijker was geweest dan dat van

zijn collega, die Pistolet moest overweldigen.

Crachat, die slapeloos heen en weer woelde in zijn bed, had bevend en sidderend niet de geringste poging gewaagd om zich te verzetten.

De handboeien werden hem aangedaan en men liet hem achter onder de bewaking van een politieagent, terwijl de anderen Letourneur gingen opzoeken.

Tegenover deze jongeman, wiens kracht bij de politie bekend was, was eveneens de uiterste voorzichtigheid geraden, want men mocht niet hopen het met hem even gemakkelijk klaar te spelen als met Crachat.

De agenten wachtte echter een verassing.

Letourneur, wiens kleine, gedrongen gestalte krachtig genoeg was om zichzelf op voldoende manier tegen een aanval te verdedigen, maakte de indruk van grote onverschilligheid.

Hij was niet verrast, doch scheen het bezoek van de politie te verwachten.

De dood van de vrouw, met wie hij enige jaren had samengeleefd, had alle energie, die hij anders in grote mate bezat, in hem gedood en zonder weerstand te bieden reikte hij de commissaris van politie zijn handen, om zich te laten boeien.

Bij de voordeur wachtte een tweede patrouillewagen, die de twee mannen naar het Paleis van Justitie bracht en toen zij daar onder het gejoel van de menigte uitstapten, kwamen daar juist ook de politiemannen met Pistolet aan.

De waard uit De Wakende Engel kreeg een nieuwe aanval van woede, toen hij zijn twee kameraden zag. Men had hem de boeien van de voeten verwijderd, opdat hij lopen kon, en hij maakte daarvan gebruik om een poging te doen zich op Crachat en Letourneur te werpen, maar de agenten, waarbij zich nog verschillende uit het gebouw zelf hadden gevoegd, hielden hem vast en brachten hem langs de trap naar het kabinet van de rechter van instructie.

Achter hem volgde de troep in wiens midden zich Crachat en Letourneur bevonden.

Toen de drie misdadigers geboeid voor Mr Bastien stonden, moest men, om Pistolet in bedwang te houden, deze opnieuw de voeten boeien.

Onafgebroken riep hij:

— Ik ben onschuldig, ik heb niets misdaan, terwijl de twee anderen zonder een woord te spreken, voor zich uitstaarden.

Mr Bastien, aan wiens zijde hoofdinspecteur Baxter zat, had enige tijd met belangstelling naar de woesteling gekeken en, toen deze een ogenblik zweeg, riep hij hem toe:

— Pistolet ik geef je de goede raad om kalm te blijven; als je onschuldig bent, zal dat gauw genoeg blijken.

Voorlopig verdenkt men je er van, in de loop van de vorige nacht alléén of in gezelschap van Letourneur en Crachat Menuisier en diens huishoudster in de Rue Bayen vermoord te hebben.

— Dat is niet waar, brulde Pistolet, ik heb om twee uur mijn herberg gesloten en daarna mijn huis niet meer verlaten, ik kan mijn alibi bewijzen.

— Zoveel te beter voor je, zei de rechter van instructie. Ik zal dadelijk de man voor je brengen, die je beschuldigt. Op bevel van Maître Bastien werd Raffles, die zich nog steeds in het aangrenzende vertrek bevond, binnengebracht.

Raffles verscheen en, terwijl hij deed, alsof hij veiligheidshalve zo ver mogelijk uit de buurt van Pistolet bleef, naderde hij het openstaande venster.

Hij hield zijn handen nog steeds vast tegen zijn lichaam gedrukt, terwijl zijn ogen onderzoekend langs de drie mannen gleden, die van zulk een zwaar misdrijf werden beschuldigd.

— Herkent gij deze heer? vroeg de rechter van instructie aan Pistolet.

— Die hebben jullie immers gisteren bij ons gevangen genomen, luidde het onwillige antwoord en die andere man daarginds, met het hoofd naar Baxter wijzend, vertelde ons, dat hij de Engelse dief en inbreker Raffles is.

— Mylord, aldus wendde Maître Bastien zich tot Raffles, kunt gij ons nu mededelen, welke redenen gij hebt, om deze mannen van de moord op Menuisier en

diens oude huishoudster te beschuldigen?

— O, jawel, zei Raffles, terwijl hij de schrijftafel van de rechter van instructie en daarmee het openstaande venster nog wat meer naderde.

— Ik begaf mij gisteravond tegen halftien in de u bekende vermomming naar de onderaardse kroeg van De Wakende Engel. Ik wist namelijk, dat hoofdinspecteur Baxter daar in de loop van de nacht zou verschijnen.

Mijn enige bedoeling daarbij was mijn vriend hoofdinspecteur Baxter van dichtbij gade te slaan en hij zou mij nooit herkend hebben als die vrouw mijn valse baard en pruik niet had afgerukt.

Toen ik de herberg binnenkwam, was er nog niet veel publiek; alleen aan een tafeltje dicht bij het mijne zaten deze twee mannen, bij wie de waard af en toe ging zitten.

Tegen elf uur kwam een grote, dikke vrouw het lokaal binnen en werd door de aanwezige gasten als een oude bekende begroet.

Zij zelf reagerde slechts met korte antwoorden op de gemene intimiteiten, die men haar toeriep, en ging naar het tafeltje naast het mijne, waaraan de twee mannen zaten.

Op dit ogenblik kwam ook de waard er weer bij en ik hoorde duidelijk, dat hij haar vroeg:

Nu, Margot, hoe staat 't er mee? Ben je al wat aan de weet gekomen?

De waard sprak heel zacht en bediende zich van de echte dieventaal.

Ik heb echter een goed gehoor en versta de taal der lieden uit die kringen. Dus ik verstond hem.

Ook verstond ik, hoe de dikke meid antwoordde:

Ik heb het al aan Letourneur verteld; de oude vent ligt ziek in bed en mijn tante Coralie is zo doof, dat zij in het geheel niets zal horen.

Daarop mengde zich de man, die Letourneur moest zijn, in het gesprek en deelde mede dat Crachat ook van de partij zou zijn, want dat hij hem had weten over te halen.

Mr Bastien keek de drie misdadigers vragend aan.

— Wat hebben jullie hierop te antwoorden? vroeg hij, het woord tot hen richtend.

Crachat en Letourneur zwegen, alleen Pistolet riep:

— De ellendeling liegt. Waarom heeft hij het niet reeds gisteravond gezegd, als hij het zo nauwkeurig heeft gehoord?

Een blik uit Raffles' ogen boorde zich diep in het van woede vertrokken gelaat van de herbergier en deed deze onwillekeurig zwijgen.

— Ik heb gisteravond niet gesproken, zei Raffles, omdat ik de betekenis van hun woorden toen nog niet begreep. Deze werd mij eerst heden duidelijk, toen ik van de moord op Menuisier en diens huishoudster hoorde.

— Voor de rest, zei Raffles, zich tot de rechter van instructie wendend, moet het gemakkelijk zijn om vast te stellen of de vermoorde huishoudster werkelijk een tante van Margot la Brune was.

Er heerste even stilte.

Mr Bastien, die in het opvallende zwijgen van Letourneur en Crachat een bewijs voor de juistheid van Raffles' beweringen zag, wendde zich nu tot deze twee.

— Door jullie zwijgen verzwaren jullie de zaak of willen jullie nog enige ophelderingen geven?

Een rilling voer door het lichaam van Crachat.

Hij richtte in hulpeloze angst zijn ogen op de rechter van instructie en haperend kwam het over zijn lippen:

— Ik heb ze niet vermoord; ik heb het niet gedaan.

Mr Bastien stond van zijn stoel op, want hij zag dat de man op het punt stond te bekennen.

— Wie dan? riep hij hem toe. Wie heeft de moorden begaan?

Crachat keek angstig om zich heen en verwijderde zich nog een paar schreden van Pistolet en Letourneur en zei met trillende lippen, bijna fluisterend:

— Ik heb alleen aan de deur op wacht gestaan; Pistolet en Letourneur hebben hen vermoord.

Een kreet van woede ontsnapte aan

de lippen van Pistolet.

Hij wrong aan zijn boeien, wierp zich op de vloer, om zo naar Crachat te krui-
pen, en deze ging vol angst en van top
tot teen sidderend, in een hoek staan.

De boeien beletten Pistolet echter
om zijn voornemen uit te voeren en als
een blok viel hij, brullend van woede,
opzij.

— Verrader, brulde hij hees terwijl
een stroom van de gemeenste scheld-
woorden op dat woord volgde.

Alleen Letourneur stond er onver-
schillig bij, alsof alles, wat er rondom
hem gebeurde, hem niets aanging.

Aanklacht en bekentenis... alles nu
scheen hem koud te laten.

De straf, die op de moord, waaraan
hij medeplichtig was, zou volgen, een
straf, die hij zeker niet zou ontlopen,
boezemde hem blijkbaar niet de minste
schrik in.

Als in een droom staaide hij naar de
woeste tonelen, die zich in dit vertrek
afspeelden; al zijn gedachten verwijl-
den bij zijn gestorven minnares en nu
Margot er niet meer was, was het hem
onverschillig, wat er met hem gebeur-
de.

De rechter van instructie beefde van
opwinding, toen hij de bekentenis van
Crachat door zijn griffier liet opteke-
nen.

Onderwijl heerste doodse stilte in
het vertrek; zelfs Pistolet zweeg.

De woede van de waard van De Wa-
kende Engel uitte zich niet meer in
woorden, doch nog alleen in dreigende
blikken, welke hij afwisselend op Raf-
fles en Crachat wierp.

Toen Mr Bastien gereed was leunde
hij achterover in zijn stoel en zei:

— Ik zal jullie nu laten wegbrengen;
deze voorlopige bekentenis is voldoende.
Ik geef jullie allen de raad, niet te trach-
ten de waarheid te verbergen. Morgen
zal ik jullie nog eens afzonderlijk ver-
horen en gij, mylord, moet daarbij te-
genwoordig zijn.

Raffles glimlachte ironisch; hij had
zijn plan gereed en was vast besloten,
het ten uitvoer te brengen, want een
andere gelegenheid om te ontvluchten
zou hij waarschijnlijk niet meer hebben.

— Het doet mij lede, edelachtbare,
ik zal aan deze eis niet kunnen voldoen,
zei hij kalm.

— Dus gij weigert, om mij de behulp-
zame hand te bieden bij het ontmaske-
ren van deze misdadigers? vroeg Mr
Bastien verbaasd.

— Ik heb alles gezegd, wat ik er van
weet, antwoordde Raffles glimlachend,
ik heb u mijn hulp verleend, de moor-
denaars bevinden zich in handen der
justitie en nadat deze man zoeven heeft
bekend, kan het niet moeilijk meer zijn,
deze zaak tot een goed einde te bren-
gen. Mijn hulp hebt gij dus niet meer
nodig, maar zelfs al zou dit wel het ge-
val zijn, zou ik u tot mijn spijt niet meer
van dienst kunnen zijn, want ik ben niet
van plan om langer hier te blijven.

— Wat moet dat betekenen? riep de
rechter van instructie met de grootste
verbazing uit, wilt gij misschien vluch-
ten?

— Natuurlijk, antwoordde Raffles
met een vriendelijk lachje, en gij zult
mij dat niet kunnen beletten.

Baxter, die in spanning naar de spot-
tende woorden van de arrestant had
geluisterd, sprong nu naar Raffles toe,
want hij vermoedde, dat zijn buit op
het punt stond hem te ontglippen.

Op dit oogenblik gingen de schijnbaar
aan elkaar gebonden handen van Raffles
uiteen, hij gaf de hoofdinspecteur een
geweldige stoot tegen de borst, waar-
door deze in een hoek van de kamer
werd geslingerd. Meteen snelde Raffles
daarna naar de tafel van de rechter van
instructie en bliksemsnel, nog voor deze
begreep wat er gebeurde, had de arres-
tant de revolver gegrepen, die men hem
de vorige dag had afgenomen.

Met één enkele sprong stond Raffles
op de vensterbank van het geopende
raam.

— Adieu heren, als gij ooit Raffles
weer te pakken mocht krijgen, moet gij
hem beter bewaken, riep hij uit.

Baxter was met moeite opgestaan en,
hoewel de revolver op hem was gericht,
snelde hij naar het venster, om de vluch-
teling tegen te houden.

Raffles was hierop echter voorbereid.
Met één handgreep had hij het magazijn
van de revolver geopend en wierp de pa-

tronen, die in zijn hand vielen, uit het venster. Toen gooide hij zijn vriend Charles Brand, die beneden wachtte het nutteloos geworden wapen voor de voeten, nam een vervaarlijke sprong en dook in de Seine.

Op dat ogenblik had Baxter het raam bereikt en kon nog juist zien, hoe zijn arrestant in de traag voortkabbellende golfjes van de Seine verdween.

De grote bel van het Paleis van Justitie begon te luiden en weerklonk door het gehele gebouw.

—Raffles is ontsnapt, klonk het door de gangen; deuren gingen open en een talrijke mensenmassa onder wie agenten en advocaten snelden naar de oevers van de rivier, om te zien, waar de vluchteling zou komen opduiken.

Maar tevergeefs, geen spoor was van deze te ontdekken.

Raffles had het ogenblik van zijn vlucht nauwkeurig berekend en juist gekozen. Reeds vóór de dieven- en moordenaarsbende naar het cabinet van de rechter van instructie was geleid, had hij gelegenheid gehad om uit het venster, dat op zijn verzoek was geopend, te springen, maar hij had dat niet gedaan, omdat hij inzag, dat dan alle aandacht op hem geconcentreerd

wou zijn, zodat het mogelijk geweest zou zijn hem na te springen en op te vangen.

Maar terwijl hij zijn laatste woorden Maitree Bastien toevoegde, had hij gezien, dat een klein stoombootje langs het Paleis van Justitie voer, en bedenkende, dat men in geen geval de dieven en moordenaars van Menuisier alleen zou durven laten, had hij dit ogenblik voor zijn vlucht gekozen.

Wat er nu volgde stelde hem in het gelijk.

De mensen, die op het geroep van Raffles is ontsnapt te hoop waren gelopen, hadden hem niet of slechts vluchtig gezien, maar zelfs al hadden zij hem herkend, dan nog zou niemand hebben kunnen zien, dat een man zich vastklampte een het kleine stoombootje, dat in de richting van de Pont du Jour stoomde. Het gelaat van die man was verborgen door de kiel van het kleine vaartuigje; zijn handen omklemden met krachtige greep het roer, en aldus ging Raffles, terwijl een grote mensenmenigte hem tevergeefs zocht en terwijl de tijding van zijn vlucht reeds door de straten van Parijs weerklonk, zijn opnieuw verkregen vrijheid tegemoet.

HOOFDSTUK IX.

IN DE VRIJHEID TERUG

De Mouche, een der kleine Seine boten, die op geregelde tijden varen ten dienste van het drukke verkeer langs de rivier, gleed voort over de golven en zette koers naar de rechterzijde van de rivier om aan de steiger dichtbij het Louvre aan te leggen.

Het kleine sloepje, dat als en notedop op en neer schommelde, volgde alle bewegingen van het schip waaraan het door een touw was verbonden.

Terwijl de Mouche aan de kade aanlegde, om daar nieuwe passagiers, die reeds stonden te wachten, op te nemen, schoof het kleine bootje, door de stroom meegevoerd, vlak langs de oever tot on-

der de landingsbrug.

In het gewoel van het drukke verkeer lette niemand op deze beweging van het kleine vaartuig, dat nu met de voorsteven geheel onder de houten steiger verborgen was.

Als iemand echter op dit ogenblik daaronder eens een kijkje had genomen, zou hij een ontdekking hebben gedaan, welke van het grootste belang was voor de politie van alle landen, maar vooral voor de Parijse overheid.

Naast de kiel van het bootje kwam ineens het van water druipende hoofd van een man te voorschijn, wiens verdere lichaam onder de oppervlakte van

het water in de rivier verborgen bleef.

Die man was Raffles.

Hij bevond zich op dat ogenblik niet in een prettige toestand, want, hoe gemakkelijker het ook voor hem was om op deze manier aan het oog van de politie te ontgaan, minder licht zou het hem vallen, weer aan dit koele bad te ontkomen.

Hier op deze drukke plaats in het midden van de stad viel er in het geheel niet aan te denken, om aan land te gaan.

Een drupnat man, die bij klaarlichte dag uit het water der Seine te voorschijn kwam, zou zodanig opvallen, dat de politieagenten, die overal in de omtrek aan het speuren waren, hem zeker zouden zien, en dan was het met zijn vrijheid gedaan.

Er bleef hem dus niets anders over dan te wachten.

Voorzichtig waagde hij het, vanuit zijn schuilplaats een blik stroomopwaarts te werpen naar de kade bij het Paleis van Justitie.

Op deze tamelijk grote afstand kon hij niet alles even duidelijk onderscheiden, maar toch kon hij zien, dat de opgewondenheid van de menigte, die daar samengestroomd was, door zijn ontsnapping was teweeggebracht.

Hij zag een aantal hoofden over de kademuur gebogen, om in het water te kijken.

Raffles moest onwillekeurig lachen bij de gedachte aan de verbazing van hoofdinspecteur Baxter, die zijn prooi, welke hij reeds zo veilig waande, weer voor zijn ogen had zien verdwijnen.

De gedachte aan zijn eigen veiligheid liet hem echter niet met rust.

Hij hoorde eindelijk, dat boven zijn hoofd de loopplank weggetrokken werd. De Mouche had passagiers opgenomen en maakte zich gereed om verder te varen.

Raffles verborg zich weer onder de kiel van het bootje. Zijn handen hielden het roer onder de wateroppervlakte vast en zijn gelaat met grote moeite verborgen houdend onder de rand der boot, zodat slechts een klein gedeelte boven het water uitkwam, juist genoeg om nog adem te kunnen halen, vervolg-

de hij zijn zwemtocht door de rivier.

Het verblijf in het water hinderde hem niet.

Integendeel, dat was bij de hoge temperatuur, welke die dag heerste, eerder aangenaam.

Hinderlijk waren alleen zijn kleren en de vermoeiende houding die hij moest aannemen om niet te worden opgemerkt.

De vaart duurde meer dan een uur en alleen de korte ogenblikken, waarin de Mouche aan de talrijke aanlegplaatsen stil lag, gaven hem de gelegenheid om even van houding te veranderen.

Zijn plan stond vast. Zodra het stoombootje de stad had verlaten, zodra het de landelijke oevers der Seine zou hebben bereikt, daar, waar inplaats van de hoge stenen kademuren, die de stroom omgaven, zacht glooiende heuvels en dicht riet de bedding der rivier insloten, zou hij het bootje, dat hem meesleepte, los laten.

Onder water zwemmend, om niet nog in het laatste ogenblik opgemerkt te worden door de bemanning of de passagiers van de Mouche, zou hij zich in het riet verbergen, vanwaar het hem niet moeilijk zou vallen aan land te komen.

Het stoombootje had het toenmalige Trocadero achter zich, de huizen van Passy gleden langzaam voorbij, de laatste der monumentale bruggen, die binnen de grenzen der stad de stroom kruisen, was reeds gepasseerd en aan beide zijden strekte zich het zonnige landschap uit.

Het beslissende ogenblik naderde.

Raffles wachte nog, tot de boot op een smal punt van de rivier was gekomen.

Hij moest ervoor zorgen, dat de afstand, die hij onder water moest zwemmen, zo klein mogelijk was, want hoewel hij tot de goede zwemmers behoorde, moest hij er toch rekening mee houden, dat zijn kleren zich vol water hadden gezogen en door hun grotere zwaarte hem het zwemmen niet gemakkelijker zouden maken.

Hij was er echter de man niet naar om zich door welke moeite dan ook, als deze onvermijdelijk was, te laten af-

schrikken, maar ook was hij verstandig en ervaren genoeg om niet uit dwaze ijdelheid en alleen om te zien, hoever zijn krachten gingen, zich zelf meer in te spannen dan nodig was.

De oevers kwamen nu dicht bij elkaar en het riet, dat langs de rechteroever groeide, kon hoogstens vier of vijf meter van hem verwijderd zijn.

Raffles haalde diep adem, liet daarna de kleine boot, die hem tot hier had gebracht, met een flinke stoot los en in een paar slagen had hij het dichte riet bereikt.

Voorzichtig zette hij zijn voeten in de weke bodem, richtte zich op en stak het hoofd boven water.

Door de lange riethalmen hen zag hij, dat de boot zich verwijderde en hij keek het vaartuig na, tot het bij de volgende bocht aan zijn ogen onttrokken werd.

Nu kwam het er op aan, op het droge te komen.

De zon scheen fel uit een wolkenloze hemel.

Hij klom op de oever en keek om zich heen.

Heel in de verte zag hij de huizen der stad.

Zoekend liet hij zijn blikken langs het riet gaan en plotseling ontdekte hij, in het riet verborgen, vlak aan de oever een roeibootje.

Onmiddellijk was zijn plan gemaakt.

Hij liep er naar toe, had met grote vaardigheid het touw, waaraan het vast lag, losgemaakt en zat met één sprong in het bootje.

Snel greep hij de riemen, die erin lagen en met een paar slagen bevond hij zich weer op de rivier, waar hij dicht langs het hoge riet voortgleed, zodat hij door deze natuurlijke muur voor mogelijke onbescheiden blikken verborgen was.

Hij kon niet nagaan, hoe laat het was, want zijn horloge was tengevolge van het binnendringende water blijven stil staan.

Achter een struik verborgen ontdeed hij zich van zijn nate kleren en wrong deze zo goed mogelijk uit. Vervolgens hing hij ze over de takken van de struik

waar ze door de zonnearmte aldra zo ver droog waren, dat hij ze weer kon aantrekken. Hij liep nog wat heen en weer en de lichaamswarmte deed de rest. Zijn goed was natuurlijk erg gekreukeld, maar daar was niets aan te doen. Hij bracht het zo goed mogelijk in orde en ging op stap.

In de verte zag hij een paar alleenstaande villa's. Het toeval wilde, dat voor een dezer huizen een taxi stopte, waaruit een heer stapte.

Daar de chauffeur aanstalten maakte om weg te rijden, stak hij zijn hand op en vroeg of hij naar de stad terugreed en zo ja, of hij dan van de auto gebruik kon maken om terug te rijden. Daar de chauffeur naar zijn vermomfaaid uiterlijk keek, betaalde hij honderd francs vooruit, waarna er geen bezwaar meer scheen te zijn, dat hij instapte.

In een half uur tijds had hij Neuilly bereikt en toen hij daar uitstapte, zag hij al heel spoedig de eerste camelots, die de avondbladen te koop aanboden.

Duidelijk hoorde hij zijn eigen naam roepen.

Hij hoorde hoe de verkopers der kranten het sensationieus van de dag uitschreeuwden en luisterde glimlachend naar de luide stemmen.

De wonderlijke vlucht van de Engelse gentleman-inbreker.

De geheimzinnige vlucht van Raffles.

Een raadselachtige verdwijning.

Waarschijnlijk verdronken in de Seine en door de stroom meegevoerd.

Raffles oordeelde het verstandig om de avond af te wachten voor hij verder ging. Hij bleef in de stad ronddolen tot het bijna tien uur was. Toen pas durfde hij zijn huis te naderen. Behoedzaam sloop hij door de voortuin van zijn huis in de Avenue du Bois de Boulogne.

Hij liep achterom; vond daar een deur die niet op slot was en een ogenblik later snelde hij de trap op en trad zijn studeerkamer binnen.

Met een uitroep van blijde verrassing vloog zijn vriend Brand hem tegemoet. Vol angstige spanning had zijn vriend op hem gewacht.

— Hè... hè... dat is weer gelukt, zei

Raffles met een zucht, maar ik geloof dat het verstandig van ons zou zijn, voor enige tijd afscheid te nemen van Parijs. De grond wordt nu hier wat warm onder de voeten.

Hij ging zijn kleedkamer binnen waar zijn eerste werk was met een vijl en de assistentie van zijn vriend, de

boeien om zijn polsen door te zagen. Toen hij na een half uur uit zijn kamer te voorschijn kwam, zou niemand, ook hoofdinspecteur Baxter niet, in de elegante man van de wereld John Raffles hebben vermoed, die hij diezelfde ochtend nog onder zijn veilige bewaking meende te hebben.

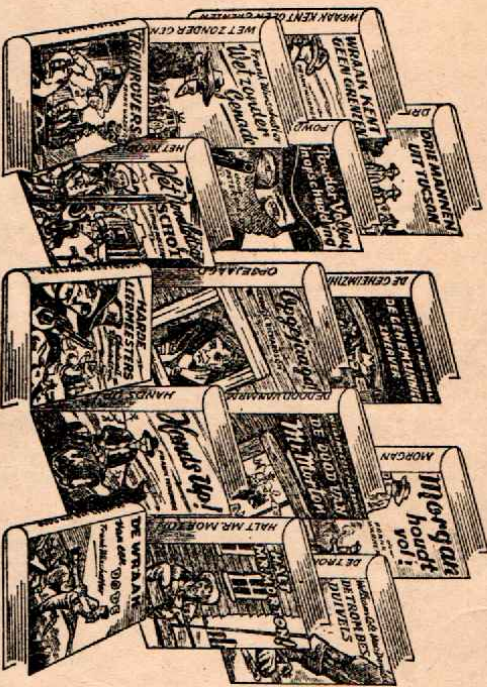
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een nachtelijk bezoek

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

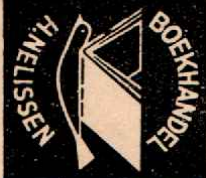

betaalbaar **f 5,-** of meer
met **f 1,-** per maand

1. **Treinstroovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door
10. **Half, Mr. Morton** } William
11. **Wrak kent geen grenzen** Colt MacDonald
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Frank Warner
13. **De geheimzinnige Zwerver** door Arthur Maclean
14. **Morgan houdt vol** door William Colt MacDonald
15. **De Trom des Duivels** door Frank Warner

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verkogd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____